Ευρωπαίος Διαμεσολαβητής

Η μετάφραση αυτής της σελίδας είναι προϊόν αυτόματης μετάφρασης [Σύνδεσμος]. Οι αυτόματες μεταφράσεις μπορεί να περιέχουν σφάλματα που δυνητικά μειώνουν τη σαφήνεια και την ακρίβεια· ο Διαμεσολαβητής δεν φέρει καμία ευθύνη για τυχόν αποκλίσεις. Για πιο αξιόπιστες πληροφορίες και μεγαλύτερη νομική ασφάλεια, ανατρέξτε στην πρωτότυπη έκδοση που αγγλικά περιέχεται στον ανωτέρω σύνδεσμο. Για περισσότερες πληροφορίες συμβουλευτείτε τη γλωσσική και μεταφραστική πολιτική [Σύνδεσμος] μας.

Απόφαση στην υπόθεση 2365/2009/(MAM)KM - Άρνηση δημοσίευσης επιστολών στο εσωτερικό φόρουμ συζήτησης της Επιτροπής και μη διερεύνηση της αναφοράς περί πιθανής ύπαρξης εθνικού συστήματος βαθμολόγησης υψηλόβαθμων στελεχών της Επιτροπής

Απόφαση
Υπόθεση 2365/2009/(MAM)KM - **Εκκίνηση έρευνας στις** 16/10/2009 - **Σύσταση σχετικά με** 06/12/2011 - **Απόφαση στις** 17/12/2012

Ο ενδιαφερόμενος, πρώην υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής, υπέβαλε τρεις επιστολές προς δημοσίευση στο φόρουμ συζήτησης στο Intracomm, το ενδοδίκτυο της Επιτροπής. Η πρώτη από τις εν λόγω επιστολές ήταν ουσιαστικά συρραφή αποσπασμάτων από άρθρα του Τύπου τα οποία ανέφεραν ότι κάποιος υπάλληλος της Επιτροπής είχε συναντηθεί με δημοσιογράφους οι οποίοι παρίσταναν τους εκπροσώπους κινεζικών επιχειρήσεων και τους είχε δώσει εμπιστευτικές πληροφορίες. Η δεύτερη επιστολή αφορούσε άλλο άρθρο του Τύπου σχετικό με την ίδια υπόθεση, το οποίο ανέφερε ότι η γερμανική κυβέρνηση εφήρμοζε σύστημα αξιολόγησης των γερμανών υψηλόβαθμων υπαλλήλων της Επιτροπής. Στην τρίτη επιστολή διατυπώνονταν επικρίσεις για το γεγονός ότι στη βάση δεδομένων RAPID της Επιτροπής δεν υπάρχουν διαθέσιμες όλες οι ανακοινώσεις Τύπου της τελευταίας. Ο ενδιαφερόμενος ζητούσε ακόμη από την Επιτροπή να διερευνήσει την ύπαρξη ή όχι του γερμανικού συστήματος αξιολόγησης και να διασφαλίσει την επιγραμμική διάθεση όλων των ανακοινώσεων Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID.

Η Επιτροπή απέρριψε τα αιτήματα υποστηρίζοντας ότι δεν μπορούσε να δημοσιεύσει τις επιστολές στο εσωτερικό της φόρουμ, διότι περιείχαν κατηγορίες οι οποίες ήταν δυνατό να υπονομεύσουν την προστασία του τεκμηρίου της αθωότητας. Ο ενδιαφερόμενος απευθύνθηκε στη συνέχεια στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή, ο οποίος ξεκίνησε έρευνα.

Στη γνώμη της, η Επιτροπή επέμενε στην άποψή της ότι δεν μπορούσε να δημοσιεύσει τις

επιστολές. Υποστήριζε ακόμη ότι, από τη στιγμή που διόριζε η ίδια όλους τους υπαλλήλους της, δεν υπήρχε λόγος να ερευνήσει τον «*ισχυρισμό περί πιθανής ύπαρξης γερμανικού συστήματος αξιολόγησης* ». Διευκρίνιζε ακόμη ότι οι ανακοινώσεις Τύπου στις οποίες αναφερόταν ο ενδιαφερόμενος δεν είχαν συμπεριληφθεί αυτομάτως στη βάση δεδομένων RAPID και διαβεβαίωνε ότι θα μεριμνούσε για τη χειροκίνητη ενσωμάτωσή τους στη βάση δεδομένων RAPID. Στις παρατηρήσεις του, ο ενδιαφερόμενος επέμεινε στην αναφορά του.

Ο Διαμεσολαβητής επεσήμανε ότι, σύμφωνα με τη συντακτική πολιτική της Επιτροπής, οι επιστολές δημοσιεύονται ολόκληρες στο ενδοδίκτυο της Επιτροπής, εκτός κι αν περιέχουν συκοφαντίες, διατυπώνουν κατηγορίες ή είναι πιθανό να βλάψουν καθ' οιονδήποτε άλλον τρόπο τα συμφέροντα του θεσμικού οργάνου. Καθώς δεν προέκυψε ότι ο ενδιαφερόμενος, ακόμη και όπου έκανε αναφορά σε άρθρα του Τύπου αλλά και στην ίδια την ανακοίνωση Τύπου της Επιτροπής σχετικά με το θέμα, ή παρέθετε αποσπάσματα από αυτά, ήταν της γνώμης ή επεδίωκε οι αναγνώστες του να σχηματίσουν τη γνώμη ότι το εμπλεκόμενο άτομο ήταν πράγματι ένοχο, και δεν ενστερνίστηκε τις κατηγορίες που διατυπώνονταν σε ορισμένα άρθρα του Τύπου, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν απεδείκνυε ότι οι επιστολές παραβίαζαν τη συντακτική της πολιτική. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ακόμη ότι άξιζε να διερευνηθεί το ζήτημα της ενδεχόμενης ύπαρξης εθνικού συστήματος αξιολόγησης, καθώς ήταν πιθανό να υπονομεύει την αφοσίωση του προσωπικού της Επιτροπής. Διαπίστωσε, τέλος, ότι στη βάση δεδομένων RAPID δεν υπήρχαν πράγματι διαθέσιμες όλες οι ανακοινώσεις Τύπου. Ως εκ τούτου, συνέστησε στην Επιτροπή να δημοσιεύσει τις εν λόγω επιστολές, να διερευνήσει το ζήτημα του « *συστήματος αξιολόγησης* » που φέρεται να εφαρμόζει η γερμανική κυβέρνηση, και να διασφαλίσει την επιγραμμική διάθεση όλων των ανακοινώσεων Τύπου της.

Στην απάντησή της, η Επιτροπή επέμενε στην άποψή της ότι όφειλε να προστατεύσει το τεκμήριο της αθωότητας και ότι, επομένως, δεν μπορούσε να δημοσιεύσει την πρώτη επιστολή. Πρότεινε, εντούτοις, ως συμβιβαστική λύση τη δημοσίευση της δεύτερης και της τρίτης επιστολής, με διαγραφή όλων των αναφορών στη συγκεκριμένη υπόθεση και στον εμπλεκόμενο υπάλληλο. Επιβεβαίωνε ακόμη ότι δεν ήταν διαθέσιμες επιγραμμικά οι ανακοινώσεις Τύπου στις οποίες αναφερόταν ο ενδιαφερόμενος, και ότι « *ενέτεινε τις προσπάθειές της* » για να διασφαλίσει την επιγραμμική διάθεση όλων των μελλοντικών ανακοινώσεων Τύπου.

Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή δεν είχε συμμορφωθεί προς το σχέδιο σύστασής του όσον αφορά τη δημοσίευση ολόκληρων των τριών επιστολών και τη διερεύνηση της αναφοράς περί ύπαρξης πιθανού συστήματος αξιολόγησης των γερμανών υψηλόβαθμων υπαλλήλων της. Κατά συνέπεια, προέβη στη διατύπωση δύο επικριτικών παρατηρήσεων. Όσον αφορά την επιγραμμική διάθεση όλων των ανακοινώσεων Τύπου, σημείωσε με ικανοποίηση ότι η Επιτροπή είχε εντείνει τις προσπάθειές της προς τη συγκεκριμένη κατεύθυνση. Έκρινε, επομένως, ότι δεν ήταν σκόπιμη η διενέργεια περαιτέρω ερευνών για το θέμα και περάτωσε την υπόθεση.

Το ιστορικό της καταγγελίας

1. Ο καταγγέλλων είναι πρώην υπάλληλος της Ευρωπαϊκής Επιτροπής. Στις 2 Φεβρουαρίου 2009, όταν εργαζόταν ακόμη στην Επιτροπή, απέστειλε επιστολή με τίτλο «@europa.de» προς δημοσίευση σε φόρουμ συζήτησης σχετικά με το Intracomm, το ενδοδίκτυο της Επιτροπής. Η επιστολή αφορούσε άρθρο των Sunday Times, σύμφωνα με το οποίο υψηλόβαθμος αξιωματούχος της Επιτροπής είχε συναντηθεί με δημοσιογράφους που παρουσίαζαν εκπροσώπους κινεζικής επιχείρησης και τους παρείχε πληροφορίες σχετικά με τις εν εξελίξει διαδικασίες αντιντάμπινγκ [1] . Η επιστολή, στην οποία περιλαμβάνονταν οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος, δεν δημοσιεύθηκε. Δεν δόθηκε καμία εξήγηση στον καταγγέλλοντα. Στις 4 Φεβρουαρίου 2009, ο καταγγέλλων υπέβαλε αναθεωρημένη έκδοση της επιστολής, η οποία, στο στάδιο αυτό, περιείχε μόνο αποσπάσματα από διάφορα άρθρα εφημερίδων. Και πάλι, η επιστολή δεν δημοσιεύθηκε και ο καταγγέλλων δεν έλαβε εξηγήσεις.

2. Στις 9 Φεβρουαρίου 2009, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή στον υπεύθυνο του οικείου φόρουμ συζητήσεων (στο εξής: συντάκτης), ζητώντας του να δημοσιεύσει την επιστολή του, τουλάχιστον στην έκδοση της 4ης Φεβρουαρίου 2009, ή να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους η επιστολή δεν δημοσιεύθηκε. Στις 25 Φεβρουαρίου 2009, έλαβε απάντηση με την οποία ο προϊστάμενος της μονάδας επικοινωνίας και διαχείρισης πληροφοριών της τότε Γενικής Διεύθυνσης Διοίκησης (στο εξής: ΓΔ Διοίκησης) εξήγησε ότι η συντακτική πολιτική για τη δημοσίευση επιστολών στο σχετικό φόρουμ συζητήσεων για την Intracomm είχε ως εξής:

«Τα έγγραφα δημοσιεύονται πλήρως στον ιστότοπο του ενδοδικτύου, εκτός εάν ο προϊστάμενος της μονάδας εσωτερικής επικοινωνίας ή ο αρχισυντάκτης της Επιτροπής en Direct, ενεργώντας υπό την εξουσία της, θεωρούνται ως:
- συκοφαντική ή δυνητικά συκοφαντική·
- προσβολή ή υποβολή κατηγοριών κατά κατονομαζόμενων ή εύκολα αναγνωρίσιμων ατόμων·
- διαφορετικά, ενδέχεται να βλάψει τα συμφέροντα του θεσμικού οργάνου ή να παραβιάσει τα κοινώς κατεχόμενα πρότυπα ευπρέπειας.»

3. Ο προϊστάμενος μονάδας ανέφερε επίσης ότι η επιστολή του καταγγέλλοντος διατύπωσε ορισμένες παρατηρήσεις σχετικά με έναν κατονομαζόμενο συνάδελφο «για ένα θέμα το οποίο επί του παρόντος αποτελεί αντικείμενο εν εξελίξει εσωτερικής έρευνας της OLAF». Η Επιτροπή ήταν υποχρεωμένη να προστατεύσει τον εν λόγω υπάλληλο από δημόσια συζήτηση στο ενδοδίκτυο λόγω του τεκμηρίου αθωότητας. Πρόσθεσε ότι «δεν έχει καμία σχέση με τη λογοκρισία όπως θα έπρεπε να γνωρίζετε. Η ελευθερία του λόγου δεν σημαίνει υποχρέωση των άλλων να δημοσιεύουν.»

4. Στις 10 και 23 Μαρτίου 2009, ο καταγγέλλων απέστειλε άλλη επιστολή, με τίτλο «Made in Germany». Σε αυτή την επιστολή, τόνισε ένα άρθρο που δημοσιεύθηκε από το Spiegel, ένα γερμανικό ειδησεογραφικό περιοδικό, σύμφωνα με το οποίο η γερμανική κυβέρνηση λειτουργεί ένα σύστημα που αξιολογεί κορυφαίους αξιωματούχους γερμανικής υπηκοότητας σε διεθνείς οργανισμούς, συμπεριλαμβανομένης της ΕΕ, για να καθορίσει αν είναι κατάλληλοι για υψηλότερα καθήκοντα στη διεθνή αρένα [2] . Ούτε η επιστολή αυτή δημοσιεύθηκε και πάλι δεν δόθηκε καμία εξήγηση.

5. Στις 2 Απριλίου 2009, ο καταγγέλλων απέστειλε νέα επιστολή, με τίτλο «Rapid, αλλά

ανακριβής», υποστηρίζοντας ότι η Επιτροπή απέκρυψε ορισμένα δυσάρεστα δελτία Τύπου και αναφέροντας ότι ορισμένα δελτία Τύπου, συμπεριλαμβανομένου ενός που αφορούσε το άρθρο της Sunday Times, δεν μπορούσαν να βρεθούν στη βάση δεδομένων της Επιτροπής για τα δελτία Τύπου (στο εξής: βάση δεδομένων RAPID). Η επιστολή αυτή, και πάλι, δεν δημοσιεύθηκε και ο καταγγέλλων δεν έλαβε πληροφορίες σχετικά με τους λόγους αυτής της απόρριψης.

6. Ως εκ τούτου, στις 14 Απριλίου 2009, ο καταγγέλλων απέστειλε επιστολή στον συντάκτη ζητώντας εξηγήσεις. Ο συντάκτης απάντησε στις 21 Απριλίου 2009 δηλώνοντας ότι, σε γενικές γραμμές, η Επιτροπή «εναντιώνεται στην αναπαραγωγή άρθρων από τον Τύπο που κατηγορούν ή χρησιμοποιούν innuendo κατά συναδέλφων». Όπως έδειξαν οι κανόνες και οι συστάσεις στον ιστότοπο, το σχετικό φόρουμ συζήτησης υποτίθεται ότι είναι ένας χώρος για θετική αλληλεπίδραση μεταξύ συναδέλφων και όχι ένας χώρος για κατηγορίες.

7. Στις 27 Απριλίου 2009, ο καταγγέλλων υπέβαλε ένσταση δυνάμει του άρθρου 90 παράγραφος 2 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης των υπαλλήλων της ΕΕ, ζητώντας την ακύρωση των αποφάσεων για τη μη δημοσίευση των προαναφερόμενων επιστολών. Σε σχέση με την πρώτη επιστολή του («@europa.de») υποστήριξε ότι, μολονότι η Επιτροπή μπορούσε να απορρίψει επιστολές μόνο εάν παραβίαζαν τη συντακτική πολιτική, δεν εξήγησε πώς η επιστολή του θα μπορούσε να εμπίπτει σε αυτή την κατηγορία. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι η επιστολή του δεν ήταν προσβλητική και δεν διατύπωσε δυσφημιστικές κατηγορίες, αλλά, αντιθέτως, συνέλεξε μια σειρά από αποσπάσματα από δημόσια διαθέσιμες πηγές. Εν πάση περιπτώσει, η συντακτική πολιτική έπρεπε να σέβεται το γεγονός ότι η ελευθερία του λόγου αποτελεί αξία που κατοχυρώνεται από τον ΚΥΚ. Συναφώς, αναφέρθηκε στο γεγονός ότι βελγικό δικαστήριο είχε απορρίψει αίτηση του υπαλλήλου της Επιτροπής που μνημονεύθηκε στις επιστολές του να εμποδίσει μια ΜΚΟ να αναφέρει το όνομά του στο πλαίσιο απονομής που αποσκοπεί στην προβολή δραστηριοτήτων άσκησης πίεσης από ομάδες συμφερόντων γύρω από τα θεσμικά όργανα της Ένωσης.

8. Ο καταγγέλλων αμφισβήτησε επίσης την αιτιολόγηση που έδωσε ο συντάκτης για τη μη δημοσίευση των άλλων επιστολών του («Made in Germany» και «Rapid, αλλά ανακριβή») σχετικά με την Intracomm. Υποστήριξε ότι αυτές οι επιστολές δεν περιέχουν υπονοούμενα ή κατηγορίες εναντίον συναδέλφων. Τα αποσπάσματα του από το άρθρο του *Spiegel* δεν είχαν, εξ όσων γνωρίζει, αμφισβητηθεί από τη γερμανική κυβέρνηση, και στο «Rapid, αλλά ανακριβές», στην πραγματικότητα επικαλέστηκε από ένα δελτίο Τύπου της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, δεν υπήρχε βάση για τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι οι επιστολές περιείχαν «εννοίες ή κατηγορίες κατά συναδέλφων».

9. Σε σχέση με τα ζητήματα που τέθηκαν στην επιστολή του με τίτλο «Made in Germany», ο καταγγέλλων ζήτησε περαιτέρω από την Επιτροπή να διερευνήσει σε ποιο βαθμό η εκτίμηση της γερμανικής κυβέρνησης για κορυφαίους Γερμανούς αξιωματούχους υπονόμευσε την αμεροληψία τους. Ζήτησε επίσης από την Επιτροπή να ασκήσει προσφυγή κατά της Γερμανίας για τη διεξαγωγή αυτής της διαδικασίας αξιολόγησης, η οποία, κατά την άποψή του, υπονόμευσε τις θεμελιώδεις αρχές της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης, και να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου θα είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ανά πάσα στιγμή.

10. Στις 27 Μαΐου 2009, η Επιτροπή απέρριψε την καταγγελία του άρθρου 90 παράγραφος 2 ως απαράδεκτη, διότι κανένα από τα ζητήματα που εγείρονται δεν συνιστούσε πράξη δυνάμενη να προσβληθεί από μια τέτοια καταγγελία.

11. Ως εκ τούτου, στις 17 Σεπτεμβρίου 2009, ο καταγγέλλων απευθύνθηκε στον Ευρωπαίο Διαμεσολαβητή όσον αφορά την καταγγελία του.

Το αντικείμενο της έρευνας

12. Ο καταγγέλλων υπέβαλε τους ακόλουθους ισχυρισμούς και ισχυρισμούς:

Ισχυρισμοί:

1. Η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να δημοσιεύσει τρία άρθρα γραμμένα από τον καταγγέλλοντα σχετικά με την Intracomm. Παρέλειψε να δικαιολογήσει την απόρριψη των άρθρων.

2. Η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να ερευνήσει κατά πόσον οι κορυφαίοι γερμανοί υπάλληλοι της Επιτροπής διακυβεύονταν από το γεγονός ότι η Γερμανία εφάρμοζε σύστημα αξιολόγησης κορυφαίων Γερμανών αξιωματούχων σε διεθνείς οργανισμούς.

3. Η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να κινήσει δικαστική διαδικασία κατά της Γερμανίας για προσβολή των θεμελιωδών αρχών της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης μέσω της λειτουργίας ενός τέτοιου συστήματος αξιολογήσεως.

4. Η Επιτροπή εσφαλμένως παρέλειψε να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ανά πάσα στιγμή.

Αξιώσεις:

1. Η Επιτροπή θα πρέπει να δημοσιεύσει τις επιστολές που υπέβαλε ο καταγγέλλων σχετικά με την Intracomm.

2. Η Επιτροπή θα πρέπει να διερευνήσει κατά πόσον το γερμανικό σύστημα αξιολόγησης θέτει σε κίνδυνο τους κορυφαίους Γερμανούς υπαλλήλους της Επιτροπής ως προς την αμεροληψία τους.

3. Η Επιτροπή θα πρέπει να κινήσει διαδικασία κατά της Γερμανίας για την υπονόμευση των θεμελιωδών αρχών της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης μέσω της λειτουργίας ενός τέτοιου συστήματος αξιολόγησης.

4. Η Επιτροπή θα πρέπει να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ανά πάσα στιγμή.

Η έρευνα

13. Στις 16 Οκτωβρίου 2009, ο Διαμεσολαβητής κίνησε έρευνα και ζήτησε από την Επιτροπή να γνωμοδοτήσει σχετικά με την καταγγελία.

14. Στις 3 Μαρτίου 2010, η Επιτροπή διαβίβασε τη γνώμη της. Αφού εξέτασε τη γνωμοδότηση αυτή, ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι χρειάζεται περαιτέρω πληροφορίες για την εξέταση της υπόθεσης. Ως εκ τούτου, στις 9 Μαρτίου 2010, ζήτησε από την Επιτροπή να παράσχει τις πληροφορίες αυτές.

15. Στις 17 Μαΐου 2010, η Επιτροπή απέστειλε την απάντησή της, η οποία διαβιβάστηκε στον καταγγέλλοντα με πρόσκληση υποβολής παρατηρήσεων. Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος σχετικά με την απάντηση αυτή και η γνώμη της Επιτροπής ελήφθησαν στις 25 Μαΐου 2010.

16. Στις 15 Δεκεμβρίου 2010, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή περισσότερες πληροφορίες. Η Επιτροπή απέστειλε την απάντησή της στις 8 Φεβρουαρίου 2011 και η Διαμεσολαβήτρια την διαβίβασε στον καταγγέλλοντα, με πρόσκληση να υποβάλει παρατηρήσεις. Οι παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος ελήφθησαν στις 24 Φεβρουαρίου 2011. Στις παρατηρήσεις αυτές, ο καταγγέλλων εμμένει ουσιαστικά στην καταγγελία του και δεν εγείρει νέα ζητήματα.

17. Στις 6 Δεκεμβρίου 2011, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης. Η Επιτροπή υπέβαλε τη λεπτομερή γνώμη της σχετικά με το σχέδιο σύστασης στις 25 Απριλίου 2012. Στις 8 Μαΐου 2012, ο Διαμεσολαβητής το διαβίβασε στον καταγγέλλοντα με πρόσκληση να υποβάλει παρατηρήσεις. Ο καταγγέλλων υπέβαλε τις παρατηρήσεις του στις 24 Μαΐου 2012.

Ανάλυση και συμπεράσματα του Διαμεσολαβητή

Προκαταρκτικές παρατηρήσεις

18. Στις παρατηρήσεις του σχετικά με τη λεπτομερή γνώμη της Επιτροπής σχετικά με το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή, ο καταγγέλλων δήλωσε ότι, κατά την άποψή του, η Επιτροπή καθυστέρησε σκόπιμα τις απαντήσεις της στον Διαμεσολαβητή, παρόλο που οι απαντήσεις αυτές ήταν πάντοτε πολύ σύντομες. Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων κάλεσε τον Διαμεσολαβητή να υποβάλει ειδική έκθεση στο Κοινοβούλιο προκειμένου να επικρίνει την Επιτροπή.

19. Συναφώς, μολονότι από την ανταλλαγή επιστολών που ακολούθησε την έναρξη της έρευνας (βλ. σκέψεις 13-17 ανωτέρω) προκύπτει ότι οι απαντήσεις της Επιτροπής στις αιτήσεις παροχής πληροφοριών του Διαμεσολαβητή προσκομίστηκαν πράγματι με κάποια καθυστέρηση, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι οι εν λόγω καθυστερήσεις ήταν πράγματι εσκεμμένες. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι οι καθυστερήσεις αυτές θέτουν ζήτημα αρχής. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν δικαιολογείται ειδική έκθεση.

Α. Επί του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να δημοσιεύσει τρία άρθρα γραμμένα από τον καταγγέλλοντα σχετικά με την Intracomm και δεν αιτιολόγησε δεόντως την απόφασή της και τον σχετικό ισχυρισμό της

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν στη Διαμεσολαβήτρια

20. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι η Επιτροπή θα μπορούσε να απορρίψει επιστολές μόνο εάν παραβίαζαν τη συντακτική πολιτική. Ωστόσο, κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, καμία από τις επιστολές του δεν παραβίασε τη συντακτική πολιτική της Επιτροπής, δεδομένου ότι αποτελούνταν κυρίως από αποσπάσματα από δημοσιευμένα άρθρα εφημερίδων. Στην πραγματικότητα, η αναφορά του Τύπου στην επιστολή του με τίτλο «Made in Germany», την οποία η Επιτροπή είχε απορρίψει επειδή « *η αναπαραγωγή άρθρων από τον Τύπο που κατηγορούν ή χρησιμοποιούν innuendo κατά συναδέλφων πρέπει να αποφεύγεται* », δεν περιείχε καν υπονοούμενα ή κατηγορίες. Η επιστολή με τίτλο «Ταχεία, αλλά ανακριβής» δεν αναφερόταν στον Τύπο αλλά σε δελτίο Τύπου της Επιτροπής. Εν πάση περιπτώσει, ο καταγγέλλων έκρινε ότι η ελευθερία του λόγου ήταν πιο σημαντική από το τεκμήριο αθωότητας και επισήμανε ότι η Επιτροπή, μη δημοσιεύοντας τις επιστολές του, παραβίασε το προαναφερθέν δικαίωμα, το οποίο αντικατοπτρίζεται επίσης στο άρθρο 17α του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης.

21. Κατά τη γνώμη της, η Επιτροπή αναφέρθηκε στην απόφασή της σχετικά με την καταγγελία του καταγγέλλοντος βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 2, η οποία απέρριψε την καταγγελία ως απαράδεκτη. Επανέλαβε επίσης τη συλλογιστική που είχε εκθέσει στις επιστολές της 25ης Φεβρουαρίου και της 21ης Απριλίου 2009.

22. Στην απάντησή της στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για γνωμοδότηση επί της ουσίας του σχετικού ισχυρισμού και ισχυρισμού, η Επιτροπή επισήμανε ότι οι υπάλληλοι δεν είχαν δικαίωμα δημοσίευσης των επιστολών τους. Η συντακτική πολιτική, η οποία δημοσιεύθηκε στον ιστότοπο, ήταν απολύτως σαφής από την άποψη αυτή και, ως εκ τούτου, τα μέλη του προσωπικού θα μπορούσαν να κατανοήσουν τα όρια του τι θα μπορούσε να δημοσιευθεί. Εν προκειμένω, θα ήταν απαράδεκτο να δημοσιεύει η Επιτροπή κάθε έγγραφο που θα μπορούσε να επηρεάσει το τεκμήριο αθωότητας ενός μέλους του προσωπικού που αποτελεί αντικείμενο έρευνας. Η Επιτροπή υπογράμμισε ότι αυτό είχε καταστεί πολύ σαφές στην επικοινωνία της με τον καταγγέλλοντα.

23. Αφού ανέλυσε την απάντηση αυτή, η Διαμεσολαβήτρια ζήτησε από την Επιτροπή να επιβεβαιώσει ότι, δηλώνοντας ότι θα ήταν απαράδεκτο να επιτρέψει τη δημοσίευση επιστολής που θα επηρέαζε το τεκμήριο αθωότητας ενός μέλους του προσωπικού, αναφέρθηκε στην τρίτη περίπτωση του εγγράφου που εκθέτει τη συντακτική του πολιτική (επιστολές που θεωρείται ότι ενδέχεται να βλάψουν τα συμφέροντα του θεσμικού οργάνου). Η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι αυτό συνέβη και σημείωσε ότι το δεύτερο σημείο (επιστολές που θεωρούνται προσβλητικές ή

ότι διατυπώνουν κατηγορίες κατά κατονομαζόμενων ή εύκολα αναγνωρίσιμων προσώπων) ήταν επίσης σχετικό. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι στις επιστολές του καταγγέλλοντος αναφερόταν ένα «ονομαζόμενο ή εύκολα αναγνωρίσιμο άτομο» το οποίο αποτέλεσε αντικείμενο εν εξελίξει έρευνας από το Γραφείο Ερευνών και Πειθαρχικών Θεμάτων της Επιτροπής («IDOC»). Η Επιτροπή, ως θεματοφύλακας των Συνθηκών, έπρεπε να τηρεί ανά πάσα στιγμή το τεκμήριο της αθωότητας, θεμελιώδη αρχή του κράτους δικαίου.

24. Όσον αφορά την επιστολή με τίτλο «@europa.de», ο Διαμεσολαβητής ρώτησε αν η Επιτροπή θα μπορούσε τώρα να εξετάσει το ενδεχόμενο δημοσίευσής της στο φόρουμ συζήτησης, λαμβάνοντας υπόψη ότι το αντικείμενο της επιστολής είχε συζητηθεί σε δύο δημοσίως διαθέσιμες αποφάσεις του Δικαστηρίου Δημόσιας Διοίκησης, και ότι ο εν λόγω υπάλληλος της Επιτροπής παραδέχτηκε ότι συναντήθηκε με τους « *κινέζους επιχειρηματίες* » και τους παρείχε πληροφορίες σχετικά με τις εν εξελίξει διαδικασίες αντιντάμπινγκ. Η Επιτροπή απάντησε ότι η υποχρέωσή της να προστατεύσει το τεκμήριο αθωότητας εξακολουθούσε να ασκεί επιρροή παρά το γεγονός ότι η επίμαχη υπόθεση είχε καλυφθεί από τον Τύπο. Προσέθεσε ότι, εν πάση περιπτώσει, δεν είχε την πρόθεση να δεχθεί συζητήσεις στο ενδοδίκτυο της σχετικά με τη συμπεριφορά, τον χαρακτήρα ή τα προσόντα μεμονωμένων μελών του προσωπικού.

25. Όσον αφορά τις επιστολές με τίτλο «Made in Germany» και «Rapid, αλλά ανακριβείς», ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι σχετίζονται με το άρθρο του Spiegel σχετικά με ένα γερμανικό σύστημα διαβάθμισης για κορυφαίους υπαλλήλους της Επιτροπής και με τη διαθεσιμότητα των δελτίων Τύπου της Επιτροπής, αντίστοιχα. Ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή να εξηγήσει πώς η δημοσίευση αυτών των επιστολών θα μπορούσε να «επηρεάσει το τεκμήριο αθωότητας ενός μεμονωμένου μέλους του προσωπικού» και πώς αυτές οι επιστολές θα μπορούσαν να θεωρηθούν ως «κατηγορία ή χρήση υπονοιών κατά συναδέλφων». Στην απάντησή της στο αίτημα του Διαμεσολαβητή για περαιτέρω πληροφορίες, το οποίο αφορούσε και άλλα σημεία, η Επιτροπή δεν εξέτασε τα ερωτήματα αυτά.

26. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στην καταγγελία του και απέρριψε το επιχείρημα της Επιτροπής ότι οι υπάλληλοι δεν είχαν δικαίωμα δημοσίευσης των επιστολών τους στο φόρουμ συζητήσεων. Η συντακτική πολιτική ανέφερε ότι «τα γράμματα θα δημοσιεύονται πλήρως, εκτός εάν» ισχύει οποιαδήποτε από τις εξαιρέσεις. Συναφώς, η Επιτροπή δεν είχε ακόμη εξηγήσει την άποψή της ότι τα έγγραφά του ήταν προσβλητικά ή συκοφαντικά ή προέβαλαν κατηγορίες κατά κατονομαζόμενων ή εύκολα αναγνωρίσιμων προσώπων.

27. Στην επιστολή του με τίτλο «@europa.de», απλώς επικαλέστηκε από δημόσια διαθέσιμες πηγές. Το «Made in Germany» δεν αφορούσε καν κατονομαζόμενα άτομα και δεν ανέφερε καν τον υπάλληλο της Επιτροπής του οποίου το τεκμήριο αθωότητας δήλωσε ότι έπρεπε να προστατεύσει. Αντιθέτως, αφορούσε το σύστημα διαβάθμισης που εφάρμοζε το γερμανικό κράτος. Στην πραγματικότητα, και στις δύο επιστολές με τίτλο «Rapid, αλλά ανακριβής» και «@europa.de», ανέφερε ένα δελτίο Τύπου που δημοσιεύθηκε από την ίδια την Επιτροπή, το ίδιο το ανακοινωθέν Τύπου που το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης έκρινε ότι δεν παραβιάζει το τεκμήριο αθωότητας. Το γεγονός αυτό κατέστησε παράλογο το γεγονός ότι η Επιτροπή

αρνήθηκε να δημοσιεύσει τη συγκεκριμένη επιστολή με αναφορά στην αρχή αυτή. Επιπλέον, οι επιστολές του παρουσίαζαν πραγματικά περιστατικά τα οποία παρέμεναν σχετικά με το αν ο εν λόγω υπάλληλος κρίθηκε ένοχος ή όχι, και δεν έδωσαν « *την προκατειλημμένη ιδέα ότι ο κατηγορούμενος διέπραξε το αδίκημα που κατηγορήθηκε* » [3] .

28. Το γεγονός ότι μια επιστολή που κατονομάζει ένα άτομο ή το καθιστά εύκολα αναγνωρίσιμη δεν αρκεί για να μην δημοσιευθεί. Αντιθέτως, η συντακτική πολιτική υποχρέωνε την Επιτροπή να αποδείξει ότι το έγγραφο περιείχε προσβολές ή κατηγορίες κατά του εν λόγω προσώπου. Επομένως, φαίνεται ότι η Επιτροπή ερμήνευε υπερβολικά ευρέως τη συντακτική της πολιτική. Στην πραγματικότητα, κατά τη γνώμη της, εξήγγειλε μια πολιτική συστηματικής λογοκρισίας όταν δήλωσε ότι « *δεν είχε την πρόθεση να δεχθεί συζητήσεις στο ενδοδίκτυο σχετικά με μεμονωμένα μέλη του προσωπικού, τα προσόντα, τη συμπεριφορά, τον χαρακτήρα τους κ.λπ.»* Δεν φαίνεται να ενδιαφέρεται αν σέβεται τη δική της συντακτική πολιτική και έτσι παραβιάζει την αρχή της ελευθερίας της έκφρασης.

29. Όσον αφορά τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η δημοσίευση της επιστολής με τίτλο «@europa.de» θα έθιγε τα συμφέροντά της, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι τα συμφέροντα αυτά έπρεπε να καθοριστούν με σαφήνεια. Στο πλαίσιο αυτό, η Επιτροπή αναφέρθηκε στο τεκμήριο αθωότητας υπαλλήλου *ο οποίος «έχει αποτελέσει αντικείμενο εν εξελίξει έρευνας από το Γραφείο Ερευνών και Πειθαρχικών Θεμάτων της Επιτροπής (IDOC)* ». Ωστόσο, η Ευρωπαϊκή Υπηρεσία Καταπολέμησης της Απάτης («OLAF») είχε ολοκληρώσει την έρευνά της σχετικά με τη συμπεριφορά του σχετικού υπαλλήλου που περιγράφεται στο άρθρο της Sunday Times στις 29 Ιανουαρίου 2009. Στη συνέχεια, είχε κινήσει νέα έρευνα σχετικά με τους ισχυρισμούς σχετικά με τη ΓΔ Εμπορίου και, στις 25 Φεβρουαρίου 2010, ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η κίνηση πειθαρχικών διαδικασιών από την Επιτροπή όσον αφορά τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο θα εξαρτιόταν από «το αποτέλεσμα της διαδικασίας μας και τη σύστασή μας» σε σχέση με την εν λόγω διαδικασία. Στις 22 Σεπτεμβρίου 2010, η OLAF ενημέρωσε τον καταγγέλλοντα ότι η εν λόγω έρευνα περατώθηκε επίσης και ότι η σύστασή της ήταν να μην ληφθούν μέτρα παρακολούθησης.

30. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι, σε κάθε περίπτωση, η επιστολή του με *τίτλο «* @europa.de» δεν παραβίασε το τεκμήριο αθωότητας. Η ίδια η Επιτροπή επικαλέστηκε το άρθρο της Sunday Times στο οποίο στηρίχθηκε για να δικαιολογήσει την απόφασή της να αναστείλει τον εν λόγω υπάλληλο. Στην απόφασή του επί του θέματος, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης αναφέρθηκε στο γεγονός ότι το άρθρο αυτό ήταν «πολύ λεπτομερές και σε πολλές περιπτώσεις εκθέσεις, και σε εισαγωγικά, τις απαντήσεις του προσφεύγοντος στις ερωτήσεις που του έθεσαν οι δημοσιογράφοι» [4] και ότι ο εν λόγω υπάλληλος είχε πράγματι «παραλάβει ορισμένα από τα γεγονότα που αναφέρονται στο άρθρο στους Sunday Times», ιδίως, έχοντας κοινοποιήσει πληροφορίες σχετικά με τις διαδικασίες αντιντάμπινγκ στους «κινέζους επιχειρηματίες».

Η αξιολόγηση της Διαμεσολαβήτριας που οδηγεί σε σχέδιο σύστασης

31. Πριν εξετάσει τη θέση της Επιτροπής όσον αφορά καθεμία από τις επιστολές που της υπέβαλε ο καταγγέλλων προς δημοσίευση στο φόρουμ συζητήσεων, ο Διαμεσολαβητής έκρινε σκόπιμο να διατυπώσει ορισμένες προκαταρκτικές παρατηρήσεις.

32. Πρώτον, η Επιτροπή υποστήριξε ότι οι υπάλληλοι δεν έχουν δικαίωμα να ζητούν τη δημοσίευση επιστολών στο φόρουμ συζητήσεων. Η Διαμεσολαβήτρια σημείωσε, ωστόσο, ότι η Επιτροπή καθόρισε μια συντακτική πολιτική στο πλαίσιο αυτό. Σύμφωνα με το έγγραφο αυτό, τα γράμματα «θα δημοσιευθούν» εκτός εάν ισχύει μία από τις τρεις εξαιρέσεις. Υπό τις συνθήκες αυτές, η απόφαση της Επιτροπής να μην δημοσιεύσει τις επιστολές που υπέβαλε ο καταγγέλλων έπρεπε να αξιολογηθεί με βάση τους κανόνες που θέσπισε η ίδια σχετικά με το θέμα αυτό· δηλαδή, η συντακτική πολιτική και οι αρχές που εφαρμόζει.

33. Δεύτερον, ο καταγγέλλων δεν αμφισβήτησε τους κανόνες που θέσπισε η Επιτροπή στη συντακτική της πολιτική. Αντ' αυτού, υποστήριξε ότι οι κανόνες αυτοί ερμηνεύονται και εφαρμόζονται υπερβολικά ευρέως. Ως εκ τούτου, η ανάλυση της Διαμεσολαβήτριας επικεντρώθηκε στο ζήτημα αν οι αποφάσεις για τη μη δημοσίευση των επιστολών που υπέβαλε ο καταγγέλλων θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν σε σχέση με τη συντακτική πολιτική, την οποία η ίδια η Επιτροπή ενέκρινε και ανήγγειλε στο προσωπικό της.

34. Τρίτον, και όπως ορθώς επισήμανε ο καταγγέλλων, η συντακτική πολιτική αναφέρει ότι οι επιστολές που υποβάλλονται προς δημοσίευση θα δημοσιεύονται πλήρως στο φόρουμ συζήτησης, εκτός εάν ισχύει μία από τις εξαιρέσεις. Ως εκ τούτου, η δημοσίευση αποτελεί τον κανόνα και η μη δημοσίευση αποτελεί εξαίρεση.

35. Τέταρτον, είναι αληθές ότι η Επιτροπή δεν ήταν υποχρεωμένη να υιοθετήσει μια τέτοια γενική πολιτική. Επιπλέον, θα μπορούσε να μεταβάλει τη γενική αυτή πολιτική, διότι, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, η ελευθερία του λόγου δεν συνεπάγεται υποχρέωση δημοσιεύσεως των άλλων. Εντούτοις, η Επιτροπή υιοθέτησε και κοινοποίησε στο προσωπικό της την προαναφερθείσα γενική πολιτική. Αυτή η πολιτική θα μπορούσε να νοηθεί μόνο ως απόφαση να γίνει η Intracomm ένα φόρουμ στο οποίο οι υπάλληλοι μπορούν να εκφράσουν ελεύθερα τις απόψεις τους, με την επιφύλαξη μόνο των προαναγγελθεισών εξαιρέσεων. Αυτό αντικατοπτρίζει την ελευθερία έκφρασης, η οποία αποτελεί θεμελιώδες δικαίωμα που κατοχυρώνεται στο άρθρο 10 της Ευρωπαϊκής Σύμβασης Δικαιωμάτων του Ανθρώπου (ΕΣΔΑ) και στο άρθρο 11 του Χάρτη των Θεμελιωδών Δικαιωμάτων της ΕΕ (στο εξής: Χάρτης). Αποτελεί επίσης ένα από τα δικαιώματα των υπαλλήλων που κατοχυρώνονται από τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης (άρθρο 17α). Σύμφωνα με το άρθρο 52 παράγραφος 1 του Χάρτη, κάθε περιορισμός στην άσκηση των δικαιωμάτων και ελευθεριών που αναγνωρίζονται από τον Χάρτη πρέπει «να προβλέπεται από τον νόμο και να σέβεται την ουσία των εν λόγω δικαιωμάτων και ελευθεριών. Με την επιφύλαξη της αρχής της αναλογικότητας, περιορισμοί μπορούν να επιβληθούν μόνον εφόσον είναι αναγκαίοι και ανταποκρίνονται πραγματικά σε στόχους γενικού συμφέροντος που αναγνωρίζει η Ένωση ή στην ανάγκη προστασίας των δικαιωμάτων και ελευθεριών των τρίτων.» Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, προκύπτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί, κατά την εφαρμογή της συντακτικής πολιτικής, να ερμηνεύσει τις εξαιρέσεις που προβλέπονται σε αυτήν με υπερβολικά ευρύ τρόπο, περιορίζοντας έτσι τη δυνατότητα του δημοσίου υπαλλήλου να εκφραστεί ελεύθερα στο φόρουμ που έχει συσταθεί για

τον σκοπό αυτό.

36. Πέμπτον, με τις παρατηρήσεις της στην υπό κρίση υπόθεση, η Επιτροπή δήλωσε ότι δεν είχε την πρόθεση να δεχθεί συζητήσεις σχετικά με τη συμπεριφορά, τον χαρακτήρα ή τα προσόντα μεμονωμένων μελών του προσωπικού της στο σχετικό φόρουμ συζητήσεων. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι η συντακτική πολιτική που καθορίστηκε από την Επιτροπή δεν περιλαμβάνει καμία τέτοια εξαίρεση. Υπό τις συνθήκες αυτές, οι αποφάσεις της Επιτροπής στην παρούσα υπόθεση θα μπορούσαν να δικαιολογηθούν μόνον εάν καλύπτονται από μία από τις τρεις εξαιρέσεις που προβλέπονται στη συντακτική της πολιτική και η Επιτροπή δεν μπορεί να προβεί σε *ad hoc* εξαιρέσεις που υπερβαίνουν τις εξαιρέσεις αυτές, δεδομένου ότι κάτι τέτοιο θα είχε ως αποτέλεσμα τον αδικαιολόγητο περιορισμό της ελευθερίας της έκφρασης.

37. Έκτον, στην απάντησή του της 21ης Απριλίου 2009, ο συντάκτης εξήγησε ότι η Επιτροπή «ήταν κατά της αναπαραγωγής άρθρων από τον Τύπο που κατηγόρησαν ή χρησιμοποίησαν innuendo κατά συναδέλφων». Στο πλαίσιο αυτό, η Διαμεσολαβήτρια επισήμανε ότι η δεύτερη εξαίρεση που προβλέπεται στη συντακτική πολιτική της Επιτροπής αναφέρεται σε επιστολές που θεωρείται ότι «καταγγέλλουν κατονομαζόμενα ή εύκολα αναγνωρίσιμα άτομα». Ως εκ τούτου, ήταν σαφές ότι η κατηγορία έπρεπε να διατυπωθεί με το ίδιο το έγγραφο και ότι η σχετική εξαίρεση δεν θα εφαρμοζόταν στις περιπτώσεις κατά τις οποίες μια επιστολή αναφέρει απλώς μια κατηγορία την οποία έχει διατυπώσει κάποιος άλλος. Ωστόσο, ήταν επίσης σαφές, κατά τη Διαμεσολαβήτρια, ότι πρόκειται για ζήτημα ερμηνείας του αν αυτό συμβαίνει ή αν μια επιστολή, μολονότι αποσκοπεί απλώς στην αναφορά μιας κατηγορίας που έχει διατυπωθεί από κάποιον άλλο, καθιστά στην πραγματικότητα σαφές ότι ο συντάκτης της συμμερίζεται την άποψη που εξέφρασε ο εν λόγω τρίτος και, ως εκ τούτου, καθιστά την εν λόγω κατηγορία δική του. Η Διαμεσολαβήτρια πρόσθεσε ότι θα πρέπει επίσης να σημειωθεί ότι η δημοσίευση επιστολής με απλή αναφορά σε κατηγορίες τρίτων μπορεί ακόμη να απορριφθεί εάν ισχύει η τρίτη εξαίρεση.

38. Έβδομον, όσον αφορά την τρίτη αυτή εξαίρεση, η Επιτροπή αναφέρθηκε στην ανάγκη προστασίας του τεκμηρίου αθωότητας προκειμένου να δικαιολογηθεί η μη δημοσίευση των επιστολών του καταγγέλλοντος. Ο Διαμεσολαβητής σημείωσε ότι το ΕΔΔΑ κατέστησε σαφές ότι πρέπει να επιτευχθεί ισορροπία μεταξύ της ελευθερίας της έκφρασης και της ανάγκης προστασίας του τεκμηρίου αθωότητας:

«Η ελευθερία της έκφρασης, την οποία εγγυάται το άρθρο 10 της Σύμβασης, περιλαμβάνει την ελευθερία λήψης και μετάδοσης πληροφοριών. Ως εκ τούτου, το άρθρο 6 παράγραφος 2 δεν μπορεί να εμποδίσει τις αρχές να ενημερώσουν το κοινό σχετικά με τις ποινικές έρευνες που βρίσκονται σε εξέλιξη, αλλά απαιτεί να το πράξουν με όλη τη διακριτική ευχέρεια και τη σύνεση που απαιτείται για την τήρηση του τεκμηρίου αθωότητας».

39. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, ήταν επομένως σαφές ότι ένα θεσμικό όργανο θα ενήργησε εσφαλμένως αν δημοσιοποιούσε δηλώσεις που θίγουν το τεκμήριο αθωότητας. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής έκρινε εύλογο ένα θεσμικό όργανο να θεωρεί ότι οι δηλώσεις των μελών του προσωπικού του σε φόρουμ συζητήσεων που διαχειρίζονται οι υπηρεσίες του θα μπορούσαν να βλάψουν τα συμφέροντά του. Ωστόσο, πρέπει να ληφθεί

υπόψη ότι ο σεβασμός του θεμελιώδους δικαιώματος της ελευθερίας της έκφρασης απαιτεί η εξαίρεση αυτή, όπως όλες οι άλλες, να ερμηνεύεται προσεκτικά, ώστε να μην στερείται κάθε νοήματος από τον γενικό κανόνα που βασίζεται στην αρχή αυτή.

40. Τέλος, επισήμανε ότι πρέπει να γίνει διάκριση μεταξύ των ισχυρισμών του καταγγέλλοντος και του ισχυρισμού του, όσον αφορά το κρίσιμο χρονικό σημείο. Όσον αφορά τις αποφάσεις της Επιτροπής να αρνηθεί τη δημοσίευση των επιστολών του καταγγέλλοντος, ήταν σαφές ότι ο Διαμεσολαβητής έπρεπε να εξετάσει κατά πόσον οι αποφάσεις αυτές ήταν ορθές κατά τη λήψη τους. Με άλλα λόγια, η εξέταση του Διαμεσολαβητή έπρεπε να βασιστεί σε πραγματικά περιστατικά τα οποία ήταν ή θα μπορούσε να ήταν γνωστά στην Επιτροπή στο στάδιο αυτό. Ωστόσο, ο ισχυρισμός του καταγγέλλοντος ότι έπρεπε να δημοσιευθούν οι επιστολές του αφορούσε μια ενέργεια την οποία θα έπρεπε να λάβει η Επιτροπή, κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, τώρα ή στο μέλλον. Ως εκ τούτου, για να αξιολογήσει τον ισχυρισμό αυτό, ο Διαμεσολαβητής έπρεπε επίσης να λάβει υπόψη τυχόν εξελίξεις που ενδέχεται να έχουν σημειωθεί μετά την έκδοση από την Επιτροπή των αποφάσεών της να μην δημοσιεύσει τις εν λόγω επιστολές.

41. Αφού εξέθεσε την ανάλυσή του επί των γενικότερων αυτών σημείων, ο Διαμεσολαβητής προέβη στη συνέχεια στην εξέταση των αποφάσεων της Επιτροπής να απορρίψει τις επιστολές του καταγγέλλοντος σε σχέση με καθεμία από αυτές τις επιστολές.

(1) Επιστολή με τίτλο « *@europa.de* »

42. Η Επιτροπή υποστήριξε ότι η επιστολή «*@europa* .de» δεν μπορούσε να δημοσιευθεί επειδή διατύπωσε ορισμένες παρατηρήσεις σχετικά με έναν κατονομαζόμενο ή εύκολα αναγνωρίσιμο συνάδελφο για ένα θέμα που αποτέλεσε αντικείμενο έρευνας από την IDOC. Υποστήριξε ότι ήταν υποχρεωμένη να προστατεύει το τεκμήριο αθωότητας και δεν μπορούσε να δημοσιεύσει τίποτα που θα υπονόμευε την αρχή αυτή. Απαντώντας στο δεύτερο αίτημα της Διαμεσολαβήτριας για περαιτέρω πληροφορίες, εξήγησε ότι, στο πλαίσιο αυτό, αναφερόταν τόσο στη δεύτερη όσο και στην τρίτη εξαίρεση που προβλέπονται στη συντακτική πολιτική.

43. Ο καταγγέλλων διερωτάται κατά πόσον το επιχείρημα αυτό βασίστηκε σε πραγματική έκθεση των πραγματικών περιστατικών. Πρόσθεσε ότι είναι αμφίβολο αν ο υπάλληλος της Επιτροπής στον οποίο αναφέρονται τα άρθρα του αποτέλεσε αντικείμενο εν εξελίξει έρευνας της IDOC. Στο πλαίσιο αυτό, υπενθυμίζεται ότι, όταν αποφασίζει αν η απόφαση της Επιτροπής να αρνηθεί τη δημοσίευση της σχετικής επιστολής ήταν ορθή, ο Διαμεσολαβητής πρέπει να λάβει υπόψη την κατάσταση κατά τον χρόνο λήψης της απόφασης αυτής, δηλαδή τον Φεβρουάριο του 2009. Ωστόσο, ο καταγγέλλων δεν φαίνεται να αμφισβητεί τον ισχυρισμό της Επιτροπής ότι βρισκόταν σε εξέλιξη έρευνα την εποχή εκείνη.

44. Επομένως, το επιχείρημα της Επιτροπής ότι το έγγραφο εμπίπτει τόσο στη δεύτερη όσο και στην τρίτη εξαίρεση που απαριθμείται στη συντακτική πολιτική εξακολουθούσε να εξετάζεται.

45. Πρώτα απ' όλα, ωστόσο, πρέπει να υπενθυμιστεί ότι υπάρχουν δύο εκδοχές της επιστολής « *@europa* .de». Και στις δύο εκδοχές, ο καταγγέλλων εισήγαγε το άρθρο των Sunday Times με

τον τίτλο και τον υπότιτλό του και παρείχε τον σύνδεσμο προς αυτό. Στη συνέχεια, επικαλέστηκε από το ανακοινωθέν Τύπου της Επιτροπής που εκδόθηκε δύο ημέρες πριν από τη δημοσίευση του άρθρου. Σύμφωνα με το ως άνω παρατιθέμενο κείμενο, η Επιτροπή απευθύνθηκε στους ισχυρισμούς ότι ένας από τους υπαλλήλους της είχε επαφές με δημοσιογράφους που παρουσίαζαν επιχειρηματίες και η Επιτροπή είχε ζητήσει από την εφημερίδα να διαθέσει τα αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να μπορέσει να ερευνήσει το ζήτημα. Στην επιστολή του καταγγέλλοντος επισημάνθηκε ότι η OLAF δεν ήταν βέβαιη αν μπορούσε πράγματι να ακούσει τις κασέτες που είχαν παρασχεθεί, δεδομένου ότι δεν ήταν σαφές αν η ηχογράφηση ήταν νόμιμη. Στη συνέχεια, αναφέρθηκε σε μια έκθεση *Spiegel* που περιγράφει ένα σύστημα, το οποίο βαθμολογεί κορυφαίους αξιωματούχους της γερμανικής Επιτροπής, το οποίο διαχειρίζεται η γερμανική κυβέρνηση. Μια σύνδεση με αυτό το άρθρο, το οποίο ασχολείται κυρίως με την υπόθεση που αποκαλύφθηκε από τους Sunday Times, δόθηκε επίσης. Στην επιστολή του καταγγέλλοντος αναφέρεται το άρθρο 11 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης (σύμφωνα με το οποίο οι υπάλληλοι πρέπει να ενεργούν αμερόληπτα και ανεξάρτητα και να είναι πιστοί στην Επιτροπή) και καλεί την Επιτροπή να διερευνήσει το θέμα. Ανέφερε επίσης ότι ο αξιωματούχος που συναντήθηκε με τους δημοσιογράφους της Sunday Times, οι οποίοι παριστάνονταν ως εκπρόσωποι επιχειρήσεων, προσπάθησε να εμποδίσει μια ΜΚΟ να δημοσιεύσει το όνομά του σε μια τελετή απονομής βραβείων, αλλά ότι το βελγικό δικαστήριο που ασχολήθηκε με το ζήτημα έκρινε ότι η ελευθερία της έκφρασης είναι πιο σημαντική σε αυτή την περίπτωση. Τέλος, ανέφερε ότι ο ενδιαφερόμενος υπάλληλος ήταν ο αντιπρόεδρος της ένωσης εν ενεργεία και πρώην *εισηγητών* στα Ευρωπαϊκά Δικαστήρια.

46. Επιπλέον, η αρχική έκδοση της επιστολής του καταγγέλλοντος περιείχε ορισμένα « *συμπεράσματα* » και σχόλια του καταγγέλλοντος επί του θέματος και σχετικά με την απροθυμία της Επιτροπής να το διερευνήσει. Έτσι, μετά την εισαγωγή στο άρθρο των *Sunday Times* , ο καταγγέλλων σημείωσε πόσο καιρό ο υπάλληλος που συμμετείχε στην υπόθεση είχε καταλάβει τη θέση του και παρουσίασε το « *πρώτο συμπέρασμα* » του, δηλαδή, ότι η Επιτροπή έκανε λάθος που του επέτρεψε να παραμείνει στην ευαίσθητη θέση του για όσο διάστημα το έκανε. Αφού ανέφερε ότι η OLAF εξέταζε αν είχε το δικαίωμα να ακούσει τις κασέτες, κατέληξε στο συμπέρασμα ότι είχε την τάση να μην χρησιμοποιήσει τα αποδεικτικά στοιχεία που είχε ζητήσει η Επιτροπή από τους *Sunday Times* . Επιπλέον, ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι το γεγονός ότι ο εν λόγω υπάλληλος κατείχε ηγετική θέση σε ένωση πρώην *εισηγητών* θα επηρέαζε την έκβαση της υπόθεσης που ο υπάλληλος είχε προσφύγει κατά της απόφασης της Επιτροπής να τον αναστείλει. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, αυτά *τα «πορίσματα* » δημιουργούν την εντύπωση ότι η συμπεριφορά του εν λόγω υπαλλήλου ήταν τέτοια που δεν έπρεπε να του επιτραπεί να καταλάβει την ευαίσθητη θέση που κατείχε και προφανώς όχι για τόσο μεγάλο χρονικό διάστημα. Στο πλαίσιο αυτό, το υπόλοιπο κείμενο, έστω και αν αναφερόταν απλώς σε ό,τι είχε δημοσιευθεί αλλού, ήταν πιθανό να γίνει αντιληπτό από τους αναγνώστες ως επικριτικό του εν λόγω υπαλλήλου της Επιτροπής.

47. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η Επιτροπή ορθώς κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η αρχική έκδοση της σχετικής επιστολής περιείχε κατηγορίες κατά του εν λόγω υπαλλήλου. Η Διαμεσολαβήτρια δήλωσε ότι, ως εκ τούτου, όσον αφορά την τρίτη εξαίρεση, η εκ μέρους της Επιτροπής αντίληψη της εν λόγω εκδοχής της επιστολής ως υπονόμευσης της προστασίας του τεκμηρίου αθωότητας του υπό έρευνα υπαλλήλου φαινόταν

επίσης εύλογη. Κατά την άποψη της Διαμεσολαβήτριας, η απόφαση της Επιτροπής να μην δημοσιεύσει αυτή την έκδοση της *επιστολής «* @europa.de» στο σχετικό φόρουμ συζητήσεων ήταν δικαιολογημένη.

48. Από την άλλη πλευρά, η αναθεωρημένη έκδοση της επιστολής του καταγγέλλοντος, από την οποία αφαιρέθηκαν τα προαναφερόμενα συμπεράσματα και παρατηρήσεις του καταγγέλλοντος, συνίστατο κατά συνέπεια κυρίως σε αποσπάσματα από άρθρα του Τύπου και στο δελτίο Τύπου της Επιτροπής επί του θέματος. Κατέληξε στο συμπέρασμα ότι όλα τα γεγονότα που ανέφερε προέρχονται από δημόσια διαθέσιμες πηγές και δεν προδίδουν αν ο υπάλληλος της Επιτροπής ήταν «ένοχος ή αθώος». Από την ανάγνωση του κειμένου αυτού, η οποία συνοψίστηκε στη σκέψη 45 ανωτέρω, προέκυψε ότι ο καταγγέλλων ανέφερε την υπόθεση και, στο πλαίσιο αυτό, παρέθεσε τους τίτλους και τους υπότιτλους των σχετικών άρθρων και τον λόγο για τον οποίο ο υπάλληλος προτάθηκε για το «Βραβείο χειρότερης σύγκρουσης συμφερόντων»· συγκεκριμένα, σύμφωνα με τους διοργανωτές αυτού του βραβείου, «για την αποκάλυψη εμπιστευτικών πληροφοριών σχετικά με τους εμπορικούς δασμούς σε «λομπίστας» που ήταν στην πραγματικότητα δημοσιογράφοι που εργάζονταν υπό κάλυψη». Ωστόσο, ενώ ο καταγγέλλων αναφέρθηκε και επανέλαβε τέτοιες δηλώσεις και τα σχετικά άρθρα που θα μπορούσαν να θεωρηθούν ότι διατυπώνουν κατηγορίες κατά του υπαλλήλου, δεν προέκυψε από το κείμενο ότι συμμεριζόταν τις απόψεις που κατήγγειλε ή έκανε δικές του κατηγορίες.

49. Ως εκ τούτου, δεν μπορούσε να θεωρηθεί αποδεδειγμένο γεγονός ότι ο καταγγέλλων, στο δεύτερο, επεξεργασμένο κείμενο της επιστολής του, κατήγγειλε τον εν λόγω υπάλληλο.

50. Όσον αφορά την τρίτη εξαίρεση, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι είναι αληθές ότι, όπως προαναφέρθηκε, η επιστολή αναφερόταν στην υπόθεση Sunday Times σε μια περίοδο κατά την οποία οι σχετικές έρευνες δεν είχαν ακόμη ολοκληρωθεί. Ωστόσο, αυτό καθεαυτό δεν μπορεί να θεωρηθεί επαρκές για να θεωρηθεί ότι η επιστολή υπονομεύει το τεκμήριο αθωότητας. Στην πραγματικότητα, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η απαγόρευση κάθε αναφοράς για ένα υπό έρευνα θέμα έως ότου η έρευνα καταλήξει σε συμπέρασμα θα περιόριζε υπερβολικά την ελευθερία του λόγου. Πρέπει να σημειωθεί ότι, όσον αφορά την αναφορά των πραγματικών περιστατικών της υπόθεσης, ο καταγγέλλων επικαλέστηκε το δελτίο Τύπου της ίδιας της Επιτροπής, το οποίο χρησιμοποιεί προσεκτική διατύπωση, αναφέροντας ότι η εφημερίδα «υποθέτει» ότι η μεταφορά χρημάτων «προσφερόταν» με αντάλλαγμα συμβουλές και πληροφορίες. Επιπλέον, από το υπόλοιπο κείμενο δεν μπορεί να συναχθεί ότι ο καταγγέλλων θεωρούσε, και αποσκοπούσε στο να κάνει τους αναγνώστες του να θεωρήσουν, ότι ο εν λόγω υπάλληλος ήταν πράγματι ένοχος. Ο Διαμεσολαβητής κατέληξε στο συμπέρασμα ότι, ως εκ τούτου, δεν υπάρχουν ενδείξεις ότι το κείμενο θα παραβίαζε το συμφέρον που προστατεύεται από την τρίτη εξαίρεση.

51. Από τα ανωτέρω προκύπτει ότι ο ισχυρισμός ότι η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να δημοσιεύσει την εν λόγω επιστολή και δεν αιτιολόγησε την απόφασή της δεν μπορούσε να γίνει δεκτός σε σχέση με την πρώτη έκδοση της επιστολής του καταγγέλλοντος, αλλά έπρεπε να θεωρηθεί βάσιμος σε σχέση με τη δεύτερη εκδοχή.

52. Όσον αφορά τον ισχυρισμό του καταγγέλλοντος ότι η επιστολή του έπρεπε να δημοσιευθεί,

ο ισχυρισμός αυτός έπρεπε να αξιολογηθεί, όπως προαναφέρθηκε, λαμβάνοντας υπόψη τυχόν εξελίξεις που ενδέχεται να έχουν σημειωθεί από την ημερομηνία έκδοσης της απόφασης της Επιτροπής το 2009, με την οποία αρνήθηκε να δημοσιεύσει την εν λόγω επιστολή. Εν προκειμένω, η Διαμεσολαβήτρια επισήμανε ότι, εν τω μεταξύ, το θέμα στο οποίο αναφερόταν η εν λόγω επιστολή είχε παραπεμφθεί στα ευρωπαϊκά δικαστήρια σε δύο βαθμούς δικαιοδοσίας. Στην πρώτη από τις υποθέσεις αυτές, το Δικαστήριο Δημόσιας Διοίκησης κλήθηκε να αξιολογήσει την απόφαση της Επιτροπής να αναστείλει τον εν λόγω υπάλληλο. Στην απόφασή του της 30ής Νοεμβρίου 2009, επισήμανε ότι ο υπάλληλος παραδέχθηκε, κατά την επ' ακροατηρίου συζήτηση ενώπιον της Επιτροπής, ότι είχε προσκληθεί και παραστεί σε δείπνο με τους « *κινέζους επιχειρηματίες* » σε εστιατόρια σε διάφορες περιπτώσεις, χωρίς να ενημερώσει τους προϊσταμένους του. Παραδέχθηκε επίσης ότι «είχε γνωστοποιήσει στους δημοσιογράφους αυτούς, κατά τη διάρκεια των δείπνων στα οποία είχε προσκληθεί ή κατά τη διάρκεια τηλεφωνικών συνδιαλέξεων, ορισμένες πληροφορίες, ιδίως τα ονόματα δύο κινεζικών εταιρειών που εμπλέκονται στην κατασκευή κεριών τα οποία, μετά από διαδικασία αντιντάμπινγκ που βρισκόταν σε εξέλιξη, ήταν πιθανό να αποκτήσουν καθεστώς ΚΟΑ». [6] Λόγω των περιστάσεων αυτών, δεν μπορούσε να αποκλειστεί το ενδεχόμενο μια νέα αξιολόγηση του θέματος να οδηγήσει την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι ακόμη και η αρχική έκδοση της *επιστολής* «@europa.de» θα μπορούσε να δημοσιευθεί στο σχετικό φόρουμ συζητήσεων.

53. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι παρέλκει η εξέταση του ζητήματος αυτού στην υπό κρίση υπόθεση. Ο καταγγέλλων δήλωσε ότι ο ισχυρισμός του αφορούσε τη δημοσίευση της επιστολής *του «* @europa.de», « *τουλάχιστον στη δεύτερη, επεξεργασμένη έκδοση* ». Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι ήταν θεμιτό να επικεντρωθεί σε αυτή τη δεύτερη έκδοση της σχετικής επιστολής. Ωστόσο, από την ανάλυση που εκτέθηκε ανωτέρω προέκυψε ότι η δεύτερη έκδοση της παρούσας επιστολής δεν παραβίαζε τη συντακτική πολιτική και ότι, ως εκ τούτου, έπρεπε να δημοσιευθεί.

54. Σύμφωνα με το άρθρο 3 παράγραφος 5 του καταστατικού του, ο Διαμεσολαβητής επιδιώκει, «στο μέτρο του *δυνατού* », φιλική λύση για την εξάλειψη της κακοδιοίκησης και την ικανοποίηση της καταγγελίας. Ωστόσο, όπως καταδεικνύεται ανωτέρω, στην παρούσα υπόθεση ο Διαμεσολαβητής αποφάσισε να κάνει δεκτή την καταγγελία. Από τα ανωτέρω προκύπτει επίσης ότι η Επιτροπή απέρριψε τις προτάσεις του Διαμεσολαβητή για μια συμβιβαστική προσέγγιση και ενέμεινε αποφασιστικά στην άποψή της. Ως εκ τούτου, δεν ήταν δυνατή μια φιλική λύση. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης προς την Επιτροπή, καλώντας την να δημοσιεύσει τη δεύτερη έκδοση της επιστολής του καταγγέλλοντος με τίτλο «@europa.de».

(2) Επιστολή με τίτλο « *Made in Germany* »

55. Ο συντάκτης υποστήριξε ότι η επιστολή αυτή δεν μπορούσε να δημοσιευθεί επειδή η Επιτροπή ήταν «ενάντια στην αναπαραγωγή άρθρων από τον Τύπο που κατηγορούν ή χρησιμοποιούν innuendo κατά συναδέλφων». Απαντώντας στην ερώτηση του Διαμεσολαβητή, η Επιτροπή εξήγησε ότι η απόφασή της να μην δημοσιεύσει τις επιστολές βασίστηκε τόσο στη δεύτερη όσο και στην τρίτη εξαίρεση που προβλέπονται στη συντακτική πολιτική. Ωστόσο, απαντώντας στην ερώτηση του Διαμεσολαβητή σχετικά με τον τρόπο με τον οποίο η

δημοσίευση της παρούσας επιστολής θα μπορούσε να βλάψει το συμφέρον της Επιτροπής, επηρεάζοντας το τεκμήριο αθωότητας ή κατηγορώντας ή χρησιμοποιώντας υπονοούμενα κατά συναδέλφων, η Επιτροπή δεν προέβαλε συγκεκριμένα επιχειρήματα, εκτός από τη δήλωση ότι δεν είχε την πρόθεση να επιτρέψει συζητήσεις σχετικά με τα προσόντα και τη συμπεριφορά μεμονωμένων μελών του προσωπικού της στο ενδοδίκτυο.

56. Ο Διαμεσολαβητής δήλωσε ότι, προκειμένου να κριθεί αν η εν λόγω επιστολή μπορεί να εμπίπτει στη δεύτερη εξαίρεση, πρέπει να σημειωθεί ότι η επιστολή δεν αφορούσε συγκεκριμένα κανέναν υπάλληλο, αλλά απλώς ανέφερε τον ισχυρισμό που διατυπώνεται στην έκθεση *Spiegel* , σύμφωνα με τον οποίο η γερμανική κυβέρνηση είχε συστήσει μια ομάδα υπαλλήλων στην οποία ανατέθηκε η αξιολόγηση υψηλόβαθμων γερμανών υπαλλήλων σε διεθνείς οργανισμούς. Είναι αλήθεια ότι, κατά την εισαγωγή του θέματος αυτού, η επιστολή του καταγγέλλοντος παρέθεσε και μετέφρασε τον τίτλο της έκθεσης Spiegel στην οποία αναφερόταν το ζήτημα αυτό («Γερμανός ανώτερος υπάλληλος στις Βρυξέλλες στο πλαίσιο της υποψίας διαφθοράς») και παρείχε σύνδεσμο προς το εν λόγω άρθρο. Το άρθρο περιγράφει λεπτομερώς τα γεγονότα γύρω από το άρθρο της Sunday Times. Ωστόσο, δεν παρουσιάζει τις κατηγορίες ως πραγματικά περιστατικά (εκτός από το γεγονός ότι οι συναντήσεις πραγματοποιήθηκαν σε εστιατόρια στις Βρυξέλλες), αλλά αναφέρει ισχυρισμούς όπως αυτός ότι οι πληροφορίες διαβιβάστηκαν ή ότι ο υπάλληλος αποδέχθηκε την υπόσχεση αμοιβής για τις πληροφορίες αυτές καθαυτές, καθιστώντας σαφές ότι πρόκειται για ισχυρισμούς και όχι γεγονότα. Ο Διαμεσολαβητής προσέθεσε ότι, εν πάση περιπτώσει, το γεγονός και μόνον ότι η επιστολή του καταγγέλλοντος παραθέτει τον τίτλο του άρθρου αυτού δεν σημαίνει ότι η επιστολή αυτή περιείχε κατηγορίες κατά του υπαλλήλου της Επιτροπής του οποίου η συμπεριφορά οδήγησε στο άρθρο *Spiegel* .

57. Η επιστολή του καταγγέλλοντος αναφερόταν σε δύο επιπλέον « *ευκόλως αναγνωρίσιμα άτομα* », δηλαδή στον πρόεδρο της Επιτροπής και στον διευθυντή της OLAF. Ωστόσο, η επιστολή απλώς ανέφερε ότι, κατά την άποψη του καταγγέλλοντος, τα δύο αυτά πρόσωπα θα ήταν πιθανό να υποστούν αρνητικές συνέπειες εάν διεξαγόταν έρευνα σχετικά με το σύστημα αξιολόγησης που φέρεται να έχει συσταθεί από τη γερμανική κυβέρνηση. Ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η δήλωση αυτή δύσκολα θα μπορούσε να ερμηνευθεί ως κατηγορία ή υπαινιγμός κατά των δύο αυτών προσώπων.

58. Τέλος, δεν μπορούσε να γίνει δεκτό ότι το έγγραφο θα μπορούσε να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι, ως συνέπεια του συστήματος αξιολογήσεως που φέρεται ότι θέσπισε η Γερμανική Κυβέρνηση, ορισμένοι υψηλόβαθμοι Γερμανοί υπάλληλοι της Επιτροπής θα μπορούσαν να παρακινηθούν να παραβούν την υποχρέωση πίστεως που υπέχουν έναντι της Ένωσης. Ωστόσο, ακόμη και αν το ερμήνευε κανείς ως κατηγορία, το γεγονός παραμένει ότι οι αρμόδιοι υπάλληλοι δεν ήταν ούτε κατονομαζόμενοι ούτε εύκολα αναγνωρίσιμοι. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν έκρινε ότι η άρνηση δημοσίευσης της εν λόγω επιστολής θα μπορούσε να βασιστεί στη δεύτερη εξαίρεση της συντακτικής πολιτικής.

59. Επομένως, απομένει να εξεταστεί αν η τρίτη εξαίρεση μπορούσε να δικαιολογήσει την απόφαση της Επιτροπής να μην δημοσιεύσει το έγγραφο. Ωστόσο, και για τους λόγους που εκτέθηκαν ήδη στο πλαίσιο της αξιολόγησης της δεύτερης έκδοσης της επιστολής «@europa.de

» , ο Διαμεσολαβητής δεν θεώρησε ότι μια επιστολή που απλώς ανέφερε ορισμένους ισχυρισμούς κατά συγκεκριμένου υπαλλήλου που διατυπώθηκαν σε άλλες δημοσιεύσεις, χωρίς να δημιουργήσει την εντύπωση ότι ο συντάκτης της επιστολής θεώρησε τους ισχυρισμούς αυτούς βάσιμες, θα μπορούσε να θεωρηθεί ικανή να υπονομεύσει το τεκμήριο αθωότητας. Στο πλαίσιο αυτό, επισημάνθηκε επίσης ότι ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή να διευκρινίσει με ποιον τρόπο η δημοσίευση της παρούσας επιστολής θα μπορούσε να βλάψει τα συμφέροντα της Επιτροπής υπονομεύοντας το τεκμήριο αθωότητας σε σχέση με τον ενδιαφερόμενο υπάλληλο. Όπως προαναφέρθηκε, η Επιτροπή παρέλειψε να σχολιάσει το ζήτημα αυτό στην απάντησή της. Ως εκ τούτου, έπρεπε να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η τρίτη εξαίρεση δεν μπορούσε να προβληθεί ως λόγος άρνησης δημοσίευσης της εν λόγω επιστολής.

60. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, η Διαμεσολαβήτρια διαπίστωσε ότι η Επιτροπή απέρριψε εσφαλμένα την εν λόγω επιστολή προς δημοσίευση στο σχετικό φόρουμ συζήτησης. Θεωρεί ότι αυτό αποτελεί μια άλλη περίπτωση κακοδιοίκησης. Ως εκ τούτου, υπέβαλε σχέδιο σύστασης, καλώντας την Επιτροπή να δημοσιεύσει επίσης την επιστολή « *Made in Germany* ».

(3) Επιστολή με τίτλο «
Ταχεία, αλλά ανακριβής

»

61. Στην επιστολή « *ταχεία, αλλά ανακριβής* », ο καταγγέλλων ανέφερε ότι, ενώ όλα τα δελτία Τύπου της Επιτροπής θα πρέπει να είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ανά πάσα στιγμή, ορισμένα από αυτά δεν ήταν δυνατόν να βρεθούν εκεί. Ως εκ τούτου, κατά τον καταγγέλλοντα, η Επιτροπή είτε υπέπεσε σε σφάλμα είτε σκόπιμα έκρυβε δυσάρεστα δελτία Τύπου. Ο καταγγέλλων εξέθεσε την άποψή του παραπέμποντας σε δύο παραδείγματα. Το πρώτο ήταν το προαναφερθέν ανακοινωθέν τύπου που δημοσιεύθηκε από την Επιτροπή μετά την προσέγγισή του από τους Sunday Times. Το άλλο παράδειγμα αφορούσε την απαγόρευση των κινεζικών γαλακτοκομικών προϊόντων. Ο καταγγέλλων κατέληξε στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή είχε διδαχθεί από το έργο του George Orwell's Nineteen Eighty-Four, αναφέροντας μια παράγραφο σχετικά με την «μεταποίηση του παρελθόντος».

62. Ο συντάκτης υποστήριξε ότι η επιστολή αυτή δεν μπορούσε να δημοσιευθεί επειδή η Επιτροπή ήταν «ενάντια στην αναπαραγωγή άρθρων από τον Τύπο που κατηγορούν ή χρησιμοποιούν innuendo κατά συναδέλφων». Στη γνώμη της, η Επιτροπή διευκρίνισε ότι η απόφασή της να μην δημοσιεύσει τις επιστολές βασιζόταν τόσο στη δεύτερη όσο και στην τρίτη εξαίρεση που προβλέπονται στη συντακτική πολιτική. Ωστόσο, όταν η Διαμεσολαβήτρια της ζήτησε να εξηγήσει τον τρόπο με τον οποίο η απόφαση μη δημοσίευσης της παρούσας επιστολής θα μπορούσε να δικαιολογηθεί με τη χρήση των δύο αυτών εξαιρέσεων, η Επιτροπή δεν προέβαλε συγκεκριμένα επιχειρήματα.

63. Όσον αφορά τη δεύτερη εξαίρεση, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι είναι αληθές ότι η επιστολή αναφέρει ένα πρόσωπο που είναι εύκολα αναγνωρίσιμο, δηλαδή τον υπάλληλο τον οποίο αφορούσε το άρθρο Sunday Times, ο οποίος προσδιορίζεται από τη θέση του εντός της

Επιτροπής. Είναι επίσης αληθές ότι η επιστολή παραθέτει τον τίτλο και την υποκεφαλίδα του σχετικού άρθρου των Sunday Times. Ωστόσο, από κανένα στοιχείο δεν προκύπτει ότι οι αναγνώστες θα δημιουργούσαν την εντύπωση ότι ο καταγγέλλων επιθυμούσε να προβάλει τις κατηγορίες που προβλήθηκαν στο εν λόγω άρθρο. Η γενικότερη κριτική που διατυπώνει η Επιτροπή με το έγγραφο δεν αφορά κανένα κατονομαζόμενο ή προσδιορίσιμο άτομο. Επομένως, η δεύτερη εξαίρεση που προβλέπεται στη συντακτική πολιτική δεν θα μπορούσε να χρησιμοποιηθεί από την Επιτροπή ως δικαιολογία για τη μη δημοσίευση της επιστολής.

64. Όσον αφορά την τρίτη εξαίρεση, ο Διαμεσολαβητής συμφώνησε με τον καταγγέλλοντα ότι θα ήταν παράλογο να θεωρηθεί ότι η δημοσίευση στο σχετικό φόρουμ συζητήσεων αποσπασμάτων από δελτίο Τύπου που δημοσίευσε η ίδια η Επιτροπή, το οποίο δεν στρεβλώνει το μήνυμα του εν λόγω δελτίου Τύπου, θα μπορούσε να θεωρηθεί ικανή να θίξει την προστασία του τεκμηρίου αθωότητας. Υπενθυμίζεται, στο πλαίσιο αυτό, ότι, όπως ήδη αναφέρθηκε ανωτέρω, και παρόλο που ο Διαμεσολαβητής είχε ζητήσει από την Επιτροπή περαιτέρω εξηγήσεις σχετικά με το θέμα αυτό, η τελευταία δεν έδωσε σχετική απάντηση.

65. Η Διαμεσολαβήτρια αναγνώρισε ότι η επιστολή επέκρινε την Επιτροπή με πολύ σκληρό τρόπο, υποστηρίζοντας ότι « *κατασκευάζει το παρελθόν* » και υπονοεί ότι συμπεριφέρεται σαν το είδος του ολοκληρωτικού καθεστώτος που απεικονίζεται στο *δεκαεννέα ογδόντα τέσσερα* του George Orwell.

66. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής υπενθύμισε περαιτέρω ότι από τη συντακτική πολιτική της Επιτροπής προκύπτει ότι οι αποφάσεις για τη μη δημοσίευση επιστολών θα πρέπει να αποτελούν εξαίρεση. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στην ως άνω αιτίαση που διατυπώθηκε αυτή καθαυτή για να δικαιολογήσει την απόφασή της να μην δημοσιεύσει το σχετικό έγγραφο. Ούτε απέδειξε ότι η κριτική αυτή θα της παρείχε το δικαίωμα να επικαλεστεί μία από τις τρεις εξαιρέσεις που προβλέπει η συντακτική της πολιτική.

67. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, η Διαμεσολαβήτρια διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι δικαιούνταν να αρνηθεί τη δημοσίευση της παρούσας επιστολής. Αυτό αποτέλεσε μια ακόμη περίπτωση κακοδιοίκησης. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής υπέβαλε σχέδιο σύστασης, καλώντας την Επιτροπή να δημοσιεύσει επίσης την επιστολή « *ταχεία, αλλά ανακριβής* ».

Τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στον Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

68. Στη εμπεριστατωμένη γνώμη της, η Επιτροπή υποστήριξε ότι η απόφασή της να μην κάνει δεκτή την καταγγελία του καταγγέλλοντος ήταν « *απολύτως δικαιολογημένη* ». Η Επιτροπή τόνισε ότι έπρεπε να τηρεί το τεκμήριο αθωότητας. Ωστόσο, από τις επιστολές που επιθυμούσε να δημοσιεύσει ο καταγγέλλων κατέστη σαφές ότι αφορούσαν υπόθεση που αφορούσε « *πρώην συνάδελφο* » η οποία εκκρεμούσε ενώπιον βελγικού δικαστηρίου. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν μπορούσε να δημοσιεύσει, στο ενδοδικτύο φόρουμ της, άρθρο στον Τύπο το οποίο θα μπορούσε να θίξει το δικαίωμα του εν λόγω προσώπου να θεωρηθεί αθώο έως ότου αποδειχθεί η ενοχή του.

69. Το σκεπτικό αυτό ίσχυε όχι μόνο για την επιστολή με τίτλο *«@europa* .de», αλλά και για τις επιστολές με τίτλο « *Made in Germany* » και « *Rapid, αλλά ανακριβές* ». Ήταν αλήθεια ότι οι επιστολές αυτές, ενώ αναφέρονταν στην περίπτωση του πρώην συναδέλφου, αφορούσαν και άλλα ζητήματα, δηλαδή την « *παρελθούσα λειτουργία* » της βάσης δεδομένων RAPID της Επιτροπής και το « *εικαζόμενο γερμανικό σύστημα διαβάθμισης* ». Ωστόσο, η Επιτροπή εμμένει στην άποψή της ότι το φόρουμ της δεν ήταν τόπος αμφισβήτησης της πίστης άλλων υπαλλήλων της Επιτροπής, όπως μια ομάδα υπαλλήλων από ένα κράτος μέλος, ακόμη και αν αυτό έγινε με παραπομπή σε άρθρο εφημερίδας.

70. Ωστόσο, η Επιτροπή ανέφερε ότι αποφάσισε, ως συμβιβαστική λύση, να δημοσιεύσει τις δύο τελευταίες επιστολές, με εξαίρεση κάθε αναφορά σε « *την εν λόγω υπόθεση/συνάδελφο* », την οποία θα διαγράψει.

71. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στην άποψή του ότι η Επιτροπή λογοκρίνει αδικαιολόγητα τις επιστολές του. Συμφωνεί πλήρως με το σχέδιο σύστασης της Διαμεσολαβήτριας επί του σημείου αυτού. Υπογραμμίζει επίσης ότι ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι η πρώτη έκδοση της επιστολής του «@europa.de » θα μπορούσε να δημοσιευθεί, πράγμα που σημαίνει ότι η επιμονή της Επιτροπής να λογοκρίνει τη δεύτερη έκδοση της εν λόγω επιστολής δεν μπορεί να γίνει δεκτή. Επιπλέον, ο καταγγέλλων επανέλαβε τον ισχυρισμό του ότι η Επιτροπή θα πρέπει επίσης να δημοσιεύσει πλήρως τις άλλες επιστολές του. Συναφώς, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι η Επιτροπή δεν προέβαλε νέα επιχειρήματα. Ως εκ τούτου, ζήτησε από τον Διαμεσολαβητή να εμμείνει στη διαπίστωση κακοδιοίκησης σε σχέση με την άρνηση δημοσίευσης των τριών επιστολών.

Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

(1) Η επιστολή με τίτλο « *@europa.de* »

72. Από την προαναφερθείσα απάντηση προκύπτει σαφώς ότι η Επιτροπή δεν αποδέχθηκε το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή και, ως εκ τούτου, αποφάσισε να μην εκμεταλλευτεί την ευκαιρία να αντιμετωπίσει την περίπτωση κακοδιοίκησης που εντόπισε ο Διαμεσολαβητής, δηλαδή ότι η απόφαση της Επιτροπής να μην δημοσιεύσει τη δεύτερη έκδοση της επιστολής του καταγγέλλοντος «@europa.de» δεν *αιτιολογήθηκε* από τη συντακτική πολιτική της ίδιας της Επιτροπής. Ο Διαμεσολαβητής εκφράζει τη λύπη του για το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν εξέτασε τα επιχειρήματά του ούτε προέβαλε νέα επιχειρήματα σχετικά με το θέμα αυτό. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής εμμένει στη διαπίστωσή του περί κακοδιοίκησης ως προς το ζήτημα αυτό.

(2) Επιστολές με τίτλο «
Made in Germany

» και «

γρήγορες, αλλά ανακριβείς

»

73. Καταρχάς, ο Διαμεσολαβητής σημειώνει με ικανοποίηση ότι η Επιτροπή έλαβε μέτρα για να συμμορφωθεί με το σχέδιο σύστασής του αποφασίζοντας να δημοσιεύσει τις δύο προαναφερθείσες επιστολές. Ωστόσο, η Επιτροπή αποφάσισε επίσης να αφαιρέσει από τις επιστολές αυτές, πριν από τη δημοσίευσή τους, κάθε αναφορά στην υπόθεση *Sunday Times* και στον ενδιαφερόμενο πρώην υπάλληλο. Η Διαμεσολαβήτρια υπογραμμίζει ότι οι μόνες αναφορές που θα μπορούσαν να θεωρηθούν σχετικές εν προκειμένω περιλαμβάνονται, όσον αφορά την επιστολή με τίτλο « *Made in Germany* », στον τίτλο του άρθρου που παρουσιάζεται στο περιοδικό *Spiegel* , τον οποίο ο καταγγέλλων μετέφρασε ως « *Γερμανός ανώτερος υπάλληλος στις Βρυξέλλες υπό υπόνοια διαφθοράς*» και στον σύνδεσμο προς το άρθρο αυτό, και, όσον αφορά την επιστολή με τίτλο « *ταχεία, αλλά ανακριβής* », στον τίτλο και τον υπότιτλο του άρθρου *Sunday Times* και στη σύνδεση με το εν λόγω άρθρο.

74. Ο Διαμεσολαβητής έχει ήδη εξηγήσει, στην ανάλυσή του που οδήγησε στο σχέδιο σύστασής του, ότι το γεγονός ότι η επιστολή με τίτλο « *Made in Germany* » παραθέτει τον τίτλο του άρθρου *Spiegel* και περιέχει σχετικό σύνδεσμο δεν μπορεί να νοηθεί ότι η επιστολή περιέχει κατηγορίες κατά του ενδιαφερόμενου υπαλλήλου ούτε ότι υπονομεύει το τεκμήριο αθωότητας. Ως εκ τούτου, εμμένει *στην άποψή του ότι η απόφαση περί μη δημοσιεύσεως του σχετικού άρθρου «πλήρης* » δεν μπορεί να δικαιολογηθεί βάσει της συντακτικής πολιτικής της Επιτροπής.

75. Όσον αφορά την επιστολή με τίτλο « *Ταχεία, αλλά ανακριβής* », είναι αλήθεια ότι συνδέει και παραθέτει τον τίτλο του άρθρου των *Sunday Times* . Ωστόσο, όπως ήδη αναφέρθηκε στην ανάλυση του Διαμεσολαβητή που οδήγησε στο σχέδιο σύστασής του, από κανένα στοιχείο της εν λόγω επιστολής δεν προκύπτει ότι ο καταγγέλλων συμπεριέλαβε τον τίτλο αυτό προκειμένου να διατυπώσει κατηγορία. Ούτε υπάρχει λόγος να θεωρηθεί ότι εμπίπτει στην τρίτη εξαίρεση που περιέχεται στη συντακτική πολιτική της Επιτροπής. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν θεωρεί ότι η απόφαση διαγραφής αναφορών στην υπόθεση *Sunday Times* και, ως εκ τούτου, μη δημοσίευσης της επιστολής στο σύνολό της μπορεί να δικαιολογηθεί με αναφορά στη συντακτική πολιτική της Επιτροπής.

76. Με βάση τα ανωτέρω, ο Διαμεσολαβητής επαναλαμβάνει τη διαπίστωση κακοδιοίκησης όσον αφορά την άρνηση της Επιτροπής να δημοσιεύσει πλήρως τα εν λόγω άρθρα.

Β. Επί του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή κακώς αρνήθηκε να διερευνήσει κατά πόσον το φερόμενο γερμανικό σύστημα αξιολογήσεως και ο σχετικός ισχυρισμός διακυβεύθηκαν ως προς την αμεροληψία τους.

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν στη Διαμεσολαβήτρια

77. Ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι ο λόγος για τον οποίο η Επιτροπή δεν ήθελε να δημοσιεύσει την επιστολή του με τίτλο «Made in Germany» στο ενδοδίκτυό της ήταν ότι προσπαθούσε αδικαιολόγητα να προστατεύσει υψηλόβαθμους Γερμανούς αξιωματούχους. Το άρθρο Spiegel, στο οποίο αναφέρεται στην επιστολή αυτή, περιγράφει ένα σύστημα αξιολόγησης με το οποίο η γερμανική κυβέρνηση αξιολόγησε τις επιδόσεις υψηλόβαθμων αξιωματούχων σε διεθνείς οργανισμούς, χρησιμοποιώντας κριτήρια που δεν είχαν δημοσιοποιηθεί. Αυτό σαφώς υπονόμευσε την ανεξαρτησία και την αφοσίωση της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης, κατά παράβαση του άρθρου 11 του κανονισμού υπηρεσιακής κατάστασης. Η Γερμανία δεν αμφισβήτησε τις πληροφορίες που περιέχονται σε αυτό το άρθρο. Ως εκ τούτου, ο καταγγέλλων ζήτησε από την Επιτροπή να διερευνήσει τους ανώτερους γερμανούς αξιωματούχους της για να καθορίσει σε ποιο βαθμό το σύστημα αυτό υπονόμευε την ανεξαρτησία τους.

78. Κατά τη γνώμη της, η Επιτροπή δεν σχολίασε το θέμα αυτό, εκτός από την αναφορά στους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε το αίτημα του καταγγέλλοντος βάσει του άρθρου 90 παράγραφος 2 επί του θέματος. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής του ζήτησε να σχολιάσει την ουσία της καταγγελίας.

79. Στην απάντησή της στο πρώτο αυτό αίτημα, η Επιτροπή εξήγησε το γεγονός ότι, ακόμη και αν το ζήτημα μπορούσε να διερευνηθεί ανεξάρτητα από την εν λόγω απαράδεκτη ατομική καταγγελία, το γεγονός παραμένει ότι δεν υπήρχε λόγος να γίνει κάτι τέτοιο. Ο καταγγέλλων αναφέρθηκε σε ορισμένα άρθρα που είχαν εμφανιστεί στον γερμανικό Τύπο σε σχέση με ισχυρισμούς που διατυπώθηκαν κατά του πρώην προϊσταμένου του. Η Επιτροπή είχε λάβει τα κατάλληλα μέτρα σε σχέση με τους ισχυρισμούς αυτούς. Ωστόσο, τα άρθρα στα οποία αναφέρθηκε ο καταγγέλλων δεν περιείχαν στοιχεία σχετικά με την ύπαρξη ή τη συνάφεια του εικαζόμενου συστήματος αξιολόγησης. Ούτε ο καταγγέλλων προσκόμισε τέτοια αποδεικτικά στοιχεία. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν ήταν σε θέση να λάβει θέση επί του ζητήματος αυτού και, κατά μείζονα λόγο, να αναλάβει δράση.

80. Αφού ανέλυσε την απάντηση αυτή, η Διαμεσολαβήτρια σημείωσε ότι το άρθρο Spiegel είχε δώσει μια αρκετά λεπτομερή περιγραφή του φερόμενου γερμανικού συστήματος αξιολόγησης για ανώτερους υπαλλήλους σε διεθνείς οργανισμούς· σε τέτοιο βαθμό, δεν ήταν σαφές ποια περαιτέρω αποδεικτικά στοιχεία θα μπορούσε να έχει προσκομίσει ο καταγγέλλων σχετικά με το θέμα αυτό. Σημείωσε επίσης ότι εξέτασε τον πιθανό αντίκτυπο ενός τέτοιου συστήματος στη διοίκηση της ΕΕ για να αξιώσει έρευνα. Ως εκ τούτου, ζήτησε από την Επιτροπή: I) αν είχε επικοινωνήσει με τη Γερμανία προκειμένου να λάβει περισσότερες πληροφορίες· και ii) να τον ενημερώσει για τη θέση που θα λάμβανε εάν υπήρχε τέτοιο σύστημα διαβάθμισης.

81. Στην απάντησή της, η Επιτροπή ανέφερε ότι δεν θεώρησε ότι το φερόμενο γερμανικό σύστημα κατάταξης των υπαλλήλων θα μπορούσε να έχει πιθανές επιπτώσεις στη λειτουργία της ΕΕ. Τόνισε ότι διόρισε η ίδια τους ανώτερους υπαλλήλους της και ακολούθησε διαφανή διαδικασία επιλογής, στο πλαίσιο της οποίας αξιολογήθηκαν τα προσόντα των υποψηφίων. Ως εκ τούτου, δεν σκόπευε να επικοινωνήσει με τις εθνικές αρχές για τα θέματα αυτά.

82. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στον ισχυρισμό και τον ισχυρισμό του,

επισημαίνοντας ότι θα ήταν δύσκολο να μην θεωρηθεί το σύστημα αξιολόγησης ως ένδειξη «δικτύου εμπορίας επιρροής» και επέκρινε την αποτυχία της Επιτροπής να διερευνήσει το θέμα. Ήταν απίθανο η γερμανική κυβέρνηση να βαθμολογεί υψηλόβαθμους αξιωματούχους για να ενεργούν προς το συμφέρον της Ένωσης· αντίθετα, οι υψηλότερες βαθμολογίες δόθηκαν, κατά πάσα πιθανότητα, σε εκείνους τους αξιωματούχους που ενήργησαν προς το γερμανικό συμφέρον. Στο πλαίσιο αυτό, η απάντηση της Επιτροπής ότι διόρισε η ίδια τους υπαλλήλους της ήταν αλυσιτελής.

83. Ο καταγγέλλων επισήμανε επίσης ότι ήταν παράλογο για την Επιτροπή να διερευνήσει τις ενέργειες ενός υψηλόβαθμου αξιωματούχου βάσει άρθρου εφημερίδας, αλλά να αρνηθεί να το πράξει σε σχέση με το θέμα που είχε θίξει και το οποίο είχε αναφερθεί από εξίσου αξιόπιστη εφημερίδα. Στο πλαίσιο αυτό, ο καταγγέλλων αντιτάχθηκε στην αναφορά της Επιτροπής σε ένα «υποτιθέμενο σύστημα αξιολόγησης», επισημαίνοντας ότι το θέμα είχε αναφερθεί σε πραγματική βάση και ότι το περιεχόμενο του άρθρου δεν είχε αμφισβητηθεί από τη γερμανική κυβέρνηση. Η συνεχιζόμενη αδράνεια της Επιτροπής αποτελούσε απειλή για το κράτος δικαίου και έδειξε ότι δεν ήταν πραγματικά ανεξάρτητη.

Η αξιολόγηση της Διαμεσολαβήτριας που οδηγεί σε σχέδιο σύστασης

84. Όπως ήδη αναφέρθηκε στο δεύτερο αίτημά του για περαιτέρω πληροφορίες, ο Διαμεσολαβητής έκρινε ότι το άρθρο Spiegel αναφέρει ότι η γερμανική κυβέρνηση μπορεί να εφαρμόζει σύστημα κατάταξης υψηλόβαθμων υπαλλήλων στην ΕΕ και σε άλλους διεθνείς οργανισμούς, με σκοπό να τους προτείνει να διοριστούν σε υψηλόβαθμες διεθνείς θέσεις. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, θα ήταν απολύτως κατανοητό αν ένα κράτος μέλος αποφασίσει να παρακολουθεί τους υπηκόους του που κατέχουν υψηλόβαθμες θέσεις σε διεθνείς οργανισμούς και να αξιολογεί τα προσόντα τους, ώστε να διαθέτει μια βάση δεδομένων με πιθανούς υποψηφίους που θα μπορούσε να χρησιμοποιήσει κατά την εξέταση του τρόπου πλήρωσης ορισμένων θέσεων που συνεπάγονται υψηλές ευθύνες. Ωστόσο, ένα τέτοιο εθνικό σύστημα αξιολόγησης θα μπορούσε να έχει επιπτώσεις στη λειτουργία των θεσμικών και λοιπών οργάνων και οργανισμών της ΕΕ. Αυτό οφείλεται στο γεγονός ότι, όπως επισήμανε ο καταγγέλλων, η προοπτική επίτευξης θέσεων εργασίας υψηλού προφίλ θα μπορούσε να επηρεάσει τη συμπεριφορά των υπαλλήλων της ΕΕ που καλύπτονται από ένα τέτοιο σύστημα διαβάθμισης.

85. Η Διαμεσολαβήτρια έκρινε ότι είναι φυσικά απολύτως πιθανό το σύστημα αξιολόγησης, όπως φοβάται ο καταγγέλλων, να μην αξιολογεί ιδιαίτερα τους υπαλλήλους που ενεργούν προς το εθνικό συμφέρον, αλλά αξιολογεί τις ηγετικές ή διπλωματικές τους ικανότητες και πόσο καλά εκτελούν τα καθήκοντά τους ως υπάλληλοι στο θεσμικό τους όργανο. Επιπλέον, ο πιθανός αντίκτυπος ενός τέτοιου συστήματος διαβάθμισης στους υπαλλήλους που εργάζονται για την ΕΕ θα εξαρτηθεί από το αν και σε ποιες λεπτομέρειες γνωρίζουν οι εν λόγω υπάλληλοι σχετικά με τη βαθμολογία που λαμβάνουν. Ως εκ τούτου, ελλείψει περαιτέρω πληροφοριών, είναι αδύνατο να εξακριβωθεί αν το σύστημα αξιολόγησης που φέρεται να εφαρμόζει η γερμανική κυβέρνηση θα μπορούσε να έχει αρνητικές συνέπειες για την ΕΕ. Ο Διαμεσολαβητής δέχθηκε

ότι, την εποχή εκείνη, δεν υπήρχαν στοιχεία που να αποδεικνύουν την ύπαρξη τέτοιου συστήματος. Ωστόσο, ένα αξιόπιστο εθνικό ειδησεογραφικό περιοδικό ανέφερε ότι ένα κράτος μέλος εφαρμόζει ένα τέτοιο σύστημα που θα μπορούσε να έχει αρνητικό αντίκτυπο στην αφοσίωση του προσωπικού της Επιτροπής στην ΕΕ. Η Διαμεσολαβήτρια συμφώνησε ότι η Επιτροπή έχει σαφώς τη διακριτική ευχέρεια να αποφασίσει αν θα αναλάβει δράση όταν πιστεύει ότι υπάρχει ή θα μπορούσε να υπάρξει παραβίαση του δικαίου της ΕΕ. Ωστόσο, αυτή η διακριτική ευχέρεια μπορεί να ασκηθεί λυσιτελώς μόνον αφού η Επιτροπή εξετάσει το ζήτημα και εξακριβώσει τα πραγματικά περιστατικά. Κατά την άποψη του Διαμεσολαβητή, οι πληροφορίες που παρασχέθηκαν από τον καταγγέλλοντα θα έπρεπε να είχαν οδηγήσει την Επιτροπή στη διερεύνηση του θέματος.

86. Η Επιτροπή αναφέρθηκε στο γεγονός ότι διορίζει η ίδια τους υπαλλήλους της και ότι το πράττει κατόπιν διαδικασίας αξιολογήσεως των προσόντων τους. Ωστόσο, ο πιθανός κίνδυνος εθνικών συστημάτων διαβάθμισης, όπως αυτό που αναφέρεται στο άρθρο του *Spiegel* , έγκειται στην πιθανή επίδρασή του στους αξιωματούχους μετά τον διορισμό τους. Επομένως, από το επιχείρημα της Επιτροπής δεν προκύπτει ότι δεν απαιτείται έρευνα σχετικά με το ζήτημα που έθεσε ο καταγγέλλων.

87. Ως εκ τούτου, η Διαμεσολαβήτρια διαπίστωσε ότι η Επιτροπή δεν είχε αντιμετωπίσει επαρκώς αυτόν τον ισχυρισμό και τον ισχυρισμό. Εξακολουθούσε να θεωρεί ότι τα εθνικά συστήματα διαβάθμισης χρήζουν έρευνας και, ως εκ τούτου, διαπίστωσε ότι η άρνηση της Επιτροπής ακόμη και να διερευνήσει το θέμα συνιστούσε περίπτωση κακοδιοίκησης. Ως εκ τούτου, υπέβαλε το σχέδιο σύστασης σύμφωνα με το οποίο η Επιτροπή θα πρέπει να διερευνήσει τις πιθανές επιπτώσεις που μπορεί να έχει το σύστημα διαβάθμισης των υψηλόβαθμων Γερμανών υπαλλήλων της Επιτροπής που φέρεται ότι διαχειρίζεται η γερμανική κυβέρνηση στην άσκηση των καθηκόντων τους, ιδίως στην ανεξαρτησία, την αμεροληψία και την πίστη τους στην ΕΕ.

Τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στον Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

88. Στη λεπτομερή γνώμη της σχετικά με το σχέδιο σύστασης, η Επιτροπή επανέλαβε ότι διόρισε προσωπικό βάσει των επιδόσεών του. Προσέθεσε επίσης ότι αξιολόγησε και προήγαγε το προσωπικό της επί ίσοις όροις και χωρίς να λαμβάνει υπόψη την ιθαγένεια ή τη γνώμη κράτους μέλους. Ανέφερε ότι οι εξωτερικοί ενδιαφερόμενοι δεν μπορούν να ασκήσουν αθέμιτη επιρροή, δεδομένων των σχετικών διαδικασιών της Επιτροπής και των κανόνων που περιέχονται στον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης. Ως εκ τούτου, η Επιτροπή δεν είχε την πρόθεση να κινήσει μια τέτοια έρευνα.

89. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στην καταγγελία του, υπογραμμίζοντας ότι η ανεξαρτησία της Επιτροπής θα διακυβευόταν αν γινόταν δεκτό ότι ένα κράτος μέλος εφαρμόζει σύστημα παράλληλης αξιολόγησης των υψηλόβαθμων υπαλλήλων της Επιτροπής. Όσον αφορά το επιχείρημα της Επιτροπής ότι επέλεξε και προήγαγε τους υπαλλήλους της χωρίς καμία εξωτερική επιρροή, ο καταγγέλλων επισήμανε ότι i) ο Διαμεσολαβητής γνώριζε σαφώς το

γεγονός αυτό όταν υπέβαλε το σχέδιο σύστασής του και ii) αυτό δεν εξάλειψε τον αντίκτυπο που θα μπορούσε να έχει το γερμανικό σύστημα διαβάθμισης στην ανεξαρτησία της Επιτροπής, δεδομένου ότι, όπως είχε ήδη δηλώσει ο Διαμεσολαβητής, ένα τέτοιο σύστημα θα μπορούσε να « *επηρεάσει τη συμπεριφορά των οικείων υπαλλήλων της ΕΕ* ».

90. Όσον αφορά τη δήλωση της Διαμεσολαβήτριας ότι δεν ήταν σαφές εάν και σε ποιο βαθμό ενημερώθηκαν ανώτεροι γερμανοί αξιωματούχοι σχετικά με το σύστημα αξιολόγησης, ο καταγγέλλων ισχυρίστηκε ότι, μετά το άρθρο *Spiegel* , ήταν αδύνατο γι' αυτούς να μην το γνωρίζουν. Επιπλέον, το γεγονός ότι το σύστημα αυτό δεν ήταν δημόσιο ενθάρρυνε περαιτέρω τους Γερμανούς υπαλλήλους να ενεργήσουν προς το συμφέρον της Γερμανίας και όχι προς το συμφέρον της Ένωσης, προκειμένου να βελτιώσουν τις προοπτικές σταδιοδρομίας τους. Αυτό υπονόμευσε την ανεξαρτησία, την αμεροληψία και την πίστη τους στην Επιτροπή.

91. Ο καταγγέλλων σημείωσε επίσης ότι οι Γερμανοί αξιωματούχοι δεν « *κατήγγειλαν* » το γερμανικό παράλληλο σύστημα διαβάθμισης. Ως εκ τούτου, επανέλαβε το αίτημά του προς τον Διαμεσολαβητή να εισηγηθεί την κίνηση πειθαρχικής διαδικασίας κατά των οικείων υπαλλήλων της Επιτροπής, δηλαδή των υψηλόβαθμων υπαλλήλων γερμανικής ιθαγένειας, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 2, του καταστατικού του Διαμεσολαβητή και το άρθρο 10.4 των διατάξεων εφαρμογής.

Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

92. Στη λεπτομερή γνωμοδότησή της σχετικά με το σχέδιο σύστασης της Διαμεσολαβήτριας, η Επιτροπή απλώς επανέλαβε τα επιχειρήματα που είχε προβάλει πριν από την υποβολή του σχεδίου σύστασης από τον Διαμεσολαβητή. Ειδικότερα, απαντώντας στο επιχείρημα της Διαμεσολαβήτριας ότι τα παράλληλα εθνικά συστήματα βαθμολόγησης, αν όντως υπήρχαν, ήταν περισσότερο ανησυχητικά μετά τον διορισμό υπαλλήλων και όχι κατά τη διάρκεια της διαδικασίας επιλογής, η Επιτροπή περιορίστηκε να επισημάνει ότι αξιολογεί και προωθεί τους υπαλλήλους της χωρίς να υπόκειται σε καμία εξωτερική επιρροή.

93. Ωστόσο, όπως αναφέρεται στην ανάλυση που οδήγησε στο σχέδιο σύστασης, η ανησυχία του Διαμεσολαβητή για το φερόμενο γερμανικό σύστημα διαβάθμισης ή παρόμοια συστήματα που ενδέχεται να υπάρχουν σε άλλα κράτη μέλη δεν είναι ότι ένα κράτος μέλος επιλέγει άτομα για να διορίσουν ή να προωθήσουν η Επιτροπή. Αντιθέτως, η ανησυχία του είναι ότι οι υπάλληλοι ενδέχεται να μην ενεργούν πάντοτε προς το συμφέρον της Ένωσης, αν αφήνουν τη συμπεριφορά τους να επηρεάζεται από τη σκέψη του τρόπου με τον οποίο θα μπορούσε να αξιολογηθεί από τη διοίκηση του δικού τους κράτους μέλους. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο ο Διαμεσολαβητής εξέτασε και εξακολουθεί να θεωρεί ότι οι ισχυρισμοί για ένα τέτοιο παράλληλο σύστημα χρήζουν έρευνας.

94. Είναι αλήθεια ότι ο Διαμεσολαβητής μπορεί, όπως ισχυρίστηκε ο καταγγέλλων, να ενημερώσει επίσης τα θεσμικά όργανα για « *γεγονότα που θέτουν υπό αμφισβήτηση τη συμπεριφορά μέλους του προσωπικού τους από πειθαρχική άποψη* ». Ωστόσο, ενώ ο

Διαμεσολαβητής θεωρεί ότι οι πιθανές ανησυχίες που εγείρει ο ισχυρισμός θα πρέπει να οδηγήσουν σε έρευνα από την Επιτροπή, δεν διαπίστωσε, κατά τη διάρκεια της παρούσας έρευνας, κανένα αποδεδειγμένο γεγονός που θα μπορούσε να θέσει υπό αμφισβήτηση τη συμπεριφορά συγκεκριμένου υπαλλήλου ή ακόμη και ομάδας υπαλλήλων. Υπογραμμίζει επίσης ότι η Επιτροπή διαθέτει ευρεία διακριτική ευχέρεια όταν αποφασίζει αν θα κινήσει πειθαρχική διαδικασία. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής δεν κρίνει σκόπιμο, εν προκειμένω, να καλέσει την Επιτροπή να κινήσει πειθαρχική διαδικασία.

95. Από τα ανωτέρω συνάγεται ότι η Επιτροπή δεν έχει εφαρμόσει το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή. Ως εκ τούτου, το κρούσμα κακοδιοίκησης που εντοπίστηκε σε αυτό εξακολουθεί να υφίσταται.

Γ. Επί του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή εσφαλμένως παρέλειψε να κινήσει διαδικασία κατά της Γερμανίας όσον αφορά το σύστημα βαθμολογήσεως των υψηλόβαθμων υπαλλήλων και τις σχετικές αξιώσεις

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν στη Διαμεσολαβήτρια

96. Ο καταγγέλλων έκρινε ότι, με την εφαρμογή ενός συστήματος κατάταξης των ανώτερων υπαλλήλων, όπως περιγράφεται ανωτέρω, η Γερμανία υπονομεύει τις θεμελιώδεις αρχές της ευρωπαϊκής δημόσιας διοίκησης, ιδίως την αμεροληψία των ευρωπαίων δημοσίων υπαλλήλων, την ανεξαρτησία και την πίστη τους στην ΕΕ. Η Επιτροπή είχε την υποχρέωση να διασφαλίσει την εφαρμογή των αρχών αυτών και των μέτρων που είχε λάβει για την εφαρμογή τους. Ως εκ τούτου, θα πρέπει να «προσφύγει ενώπιον του αρμόδιου δικαστηρίου» κατά της Γερμανίας που παραβίασε τον κανονισμό υπηρεσιακής κατάστασης.

97. Όπως προαναφέρθηκε (βλ. τμήμα Β), η Επιτροπή δεν διατύπωσε παρατηρήσεις σχετικά με το θέμα αυτό στη γνώμη της. Όταν του ζητήθηκε από τη Διαμεσολαβήτρια να αντιμετωπίσει το ζήτημα αυτό, δήλωσε ότι δεν προτίθεται να επικοινωνήσει με τις εθνικές αρχές για τα θέματα αυτά, διότι διόρισε η ίδια τους ανώτερους υπαλλήλους της και επειδή δεν θεωρούσε ότι ένα εικαζόμενο σύστημα διαβάθμισης των υπαλλήλων θα μπορούσε να έχει αντίκτυπο στη λειτουργία της ΕΕ.

98. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στον ισχυρισμό και τον ισχυρισμό του.

Αξιολόγηση της Διαμεσολαβήτριας

99. Κατά πάγια νομολογία, η Επιτροπή διαθέτει σημαντική διακριτική ευχέρεια προκειμένου να αποφασίσει αν και με ποιον τρόπο πρέπει να διωχθούν οι ισχυρισμοί ότι ένα κράτος μέλος παρέβη τις Συνθήκες. Μολονότι ο Διαμεσολαβητής θεωρεί, όπως προαναφέρθηκε, ότι το σύστημα βαθμολόγησης που φέρεται να εφαρμόζει η Γερμανία χρήζει έρευνας, δεν θεωρεί ότι το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν έχει προσφύγει στη Γερμανία εν προκειμένω συνιστά

κακοδιοίκηση. Όπως προαναφέρθηκε, είναι απολύτως πιθανό μια έρευνα να οδηγήσει την Επιτροπή στο συμπέρασμα ότι οποιοδήποτε τέτοιο σύστημα διαβάθμισης δεν είχε αρνητικές επιπτώσεις στη δημόσια διοίκηση της ΕΕ. Σε κάθε περίπτωση, πριν από κάθε δικαστική ενέργεια θα πρέπει να προηγείται το στάδιο που αναλύθηκε στο τμήμα Β ανωτέρω, δηλαδή η διερεύνηση του σχετικού συστήματος διαβάθμισης.

Δ. Επί του ισχυρισμού ότι η Επιτροπή εσφαλμένως παρέλειψε να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ανά πάσα στιγμή και συναφής ισχυρισμός

Επιχειρήματα που υποβλήθηκαν στη Διαμεσολαβήτρια

100. Ο καταγγέλλων υποστήριξε ότι δεν ήταν διαθέσιμα όλα τα δελτία Τύπου της Επιτροπής στη βάση δεδομένων RAPID. Στην επιστολή του με τίτλο « *Ταχεία, αλλά ανακριβής* », αναφέρθηκε ειδικότερα σε δύο δελτία Τύπου της Επιτροπής του Σεπτεμβρίου 2008, τα οποία δεν κατέστη δυνατό να βρεθούν μέσω της λειτουργίας αναζήτησης στον ιστότοπο RAPID [7] . Στην πρώτη εξ αυτών, η Επιτροπή ανέφερε ότι είχε προσεγγιστεί από βρετανική εφημερίδα η οποία ανέφερε ότι είχε βιντεοσκοπήσεις συσκέψεων μεταξύ υπαλλήλου της Επιτροπής και δημοσιογράφων που παριστάνονταν ως επιχειρηματίες. Η δεύτερη αφορούσε την απαγόρευση των εισαγωγών κινεζικών γαλακτοκομικών προϊόντων.

101. Κατά τη γνώμη της, η Επιτροπή δεν σχολίασε το θέμα αυτό. Περιορίστηκε να αναφερθεί στους λόγους για τους οποίους απορρίφθηκε η διοικητική ένσταση που της είχε υποβάλει ο καταγγέλλων βάσει του άρθρου 90, παράγραφος 2, του ΚΥΚ. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής του ζήτησε να σχολιάσει την ουσία της καταγγελίας.

102. Στην απάντησή της, η Επιτροπή « *σημείωσε* » την κριτική του καταγγέλλοντος και εξήγησε ότι η RAPID ήταν μια διοργανική βάση δεδομένων των δελτίων Τύπου που περιείχε όλα τα δελτία Τύπου της Επιτροπής από το 1985, καθώς και τα δελτία Τύπου άλλων ευρωπαϊκών θεσμικών οργάνων. Η υπηρεσία εκπροσώπων Τύπου ήταν υπεύθυνη για τα δελτία Τύπου της Επιτροπής που δημοσιεύθηκαν στο RAPID. Η Επιτροπή προσέθεσε ότι δεν θεώρησε ότι το ζήτημα αφορούσε τον καταγγέλλοντα ατομικά ή προσωπικά και ότι, ειδικότερα, δεν μετέβαλε τη νομική του κατάσταση.

103. Αφού ανέλυσε την απάντηση αυτή, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι ο καταγγέλλων είχε αναφερθεί σε δύο δελτία Τύπου, τα οποία δεν μπορούσαν να βρεθούν στη βάση δεδομένων RAPID, και είχε παράσχει αντίγραφο ενός από αυτά τα δελτία τύπου. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής ζήτησε από την Επιτροπή: I) να εξηγήσει τους λόγους για τους οποίους τα δελτία Τύπου δεν ήταν διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID ή, εναλλακτικά, να παράσχει σύνδεσμο προς τον τόπο στον οποίο θα μπορούσαν να βρεθούν· και ii) να εξηγήσει τα μέτρα που είχε λάβει για να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου ήταν πλήρως διαθέσιμα στη βάση δεδομένων.

104. Στην απάντησή της στο δεύτερο αυτό αίτημα παροχής πληροφοριών, η Επιτροπή επανέλαβε ότι όλα τα ανακοινωθέντα Τύπου της Επιτροπής από το 1985 ήταν διαθέσιμα στο RAPID. Ωστόσο, παραδέχθηκε ότι το δελτίο Τύπου που ανέφερε ο καταγγέλλων δεν μπορούσε να βρεθεί στο RAPID. Εξήγησε ότι τα δελτία Τύπου που εκδόθηκαν μέσω ηλεκτρονικού ταχυδρομείου, καλούμενα «espresso», δεν περιλαμβάνονταν αυτομάτως στη βάση δεδομένων RAPID. Στη συνέχεια, προσέθεσε ότι η υπηρεσία εκπροσώπων της Επιτροπής είχε αρχίσει να εισάγει όλα τα δελτία τύπου «espresso» στη βάση δεδομένων RAPID με συστηματικό τρόπο. Αυτό περιλάμβανε το ανακοινωθέν Τύπου που ανέφερε ο καταγγέλλων.

105. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων εμμένει στον ισχυρισμό του και επέκρινε το γεγονός ότι η Επιτροπή χρειάστηκε σχεδόν δύο χρόνια για να παραδεχθεί ότι δεν μπορούσαν να βρεθούν όλα τα δελτία Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID. Αναρωτήθηκε πόσο καιρό θα τους έπαιρνε για να κάνουν όλα τα δελτία τύπου διαθέσιμα.

Η αξιολόγηση της Διαμεσολαβήτριας που οδηγεί σε σχέδιο σύστασης

106. Το τμήμα « *σχετικά* » του δικτυακού τόπου RAPID [8] αναφέρει ότι η βάση δεδομένων περιέχει « *όλα τα δελτία Τύπου της Επιτροπής από το 1985* ». Μόνο σε απάντηση στο δεύτερο αίτημα παροχής πληροφοριών της Διαμεσολαβήτριας η Επιτροπή αναγνώρισε ότι δεν ήταν στην πραγματικότητα διαθέσιμα όλα τα δελτία Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID. Η Επιτροπή πρόσθεσε ότι εργάζεται για την εισαγωγή όλων των δελτίων τύπου και ότι το δελτίο Τύπου στο οποίο αναφέρεται ο καταγγέλλων είναι πλέον διαθέσιμο.

107. Η αναζήτηση της βάσης δεδομένων επιβεβαίωσε ότι το δελτίο Τύπου της Επιτροπής της 5ης Σεπτεμβρίου 2008 σχετικά με τις προσεγγίσεις των Sunday Times είναι πλέον διαθέσιμο στη βάση δεδομένων RAPID. Ωστόσο, ο καταγγέλλων αναφέρθηκε επίσης σε άλλο δελτίο Τύπου που δεν μπόρεσε να βρει. Αυτό το δεύτερο δελτίο τύπου, το οποίο αναφέρεται στην επιστολή του με τίτλο «γρήγορα, αλλά ανακριβή», αφορά μέτρα που ελήφθησαν σε σχέση με το κινεζικό μολυσμένο μελαμίνη γάλα [9] . Στις 11 Νοεμβρίου 2011, το εν λόγω δελτίο Τύπου δεν ήταν διαθέσιμο στη βάση δεδομένων RAPID.

108. Ως εκ τούτου, ήταν σαφές ότι η Επιτροπή, μολονότι άρχισε να εισάγει όλα τα ανακοινωθέντα Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID πριν από τον Φεβρουάριο του 2011, δεν είχε ακόμη ολοκληρώσει την αποστολή αυτή. Ο Διαμεσολαβητής δεν γνώριζε πόσα δελτία Τύπου μπορεί να χρειαστεί να προστεθούν στην εν λόγω βάση δεδομένων για να ολοκληρωθεί. Σημείωσε, ωστόσο, ότι η Επιτροπή δεν ισχυρίστηκε ότι οι σχετικές εργασίες ήταν τέτοιες που δεν μπορούσαν να ολοκληρωθούν μέχρι τον Νοέμβριο του 2011. Εν πάση περιπτώσει, ο Διαμεσολαβητής δεν κατάλαβε γιατί το δεύτερο ανακοινωθέν Τύπου στο οποίο αναφέρεται ο καταγγέλλων εξακολουθούσε να μην είναι διαθέσιμο στη βάση δεδομένων RAPID, περισσότερο από δυόμισι έτη αφότου ο καταγγέλλων επέστησε την προσοχή της Επιτροπής στο γεγονός ότι έλειπε από την εν λόγω βάση δεδομένων.

109. Υπό το πρίσμα των ανωτέρω, η Διαμεσολαβήτρια διαπίστωσε ότι η Επιτροπή, παρά τη δηλωθείσα πρόθεσή της, δεν είχε μέχρι στιγμής διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου της θα είναι διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID. Ως εκ τούτου, υπήρχε ένα κενό μεταξύ της δήλωσης ότι όλα τα δελτία Τύπου από το 1985 είναι διαθέσιμα και της πραγματικότητας. Πρόκειται για περίπτωση κακοδιοίκησης. Ως εκ τούτου, η Διαμεσολαβήτρια συνέστησε στην Επιτροπή να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου της είναι διαθέσιμα στον ιστότοπο RAPID.

Τα επιχειρήματα που παρουσιάστηκαν στον Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

110. Στη λεπτομερή γνωμοδότησή της, η Επιτροπή ανέφερε ότι το ανακοινωθέν Τύπου σχετικά με την «υπόθεση κινεζικού γάλακτος» ήταν πράγματι διαθέσιμο στη βάση δεδομένων RAPID, μέσω των δελτίων τύπου «το μεσημέρι» της 26ης Σεπτεμβρίου 2008. Ωστόσο, προκειμένου να καθησυχάσει τις ανησυχίες του καταγγέλλοντος, αποφάσισε να το εισαγάγει ως χωριστό δελτίο Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID. Η Επιτροπή δήλωσε επίσης ότι « *εντείνει τις προσπάθειές της* » για να διασφαλίσει ότι όλα τα πρόσφατα εκδοθέντα δελτία τύπου *espresso* εισάγονται χειροκίνητα στη βάση δεδομένων RAPID.

111. Στις παρατηρήσεις του, ο καταγγέλλων συνήγαγε από τη δήλωση αυτή ότι η Επιτροπή δεν είχε ακόμη καταχωρίσει όλα τα προηγούμενα δελτία Τύπου στη βάση δεδομένων RAPID και ότι η βάση δεδομένων παρέμεινε ελλιπής. Πράγματι, η Επιτροπή δεν είχε αναφέρει ημερομηνία πλήρους επικαιροποίησης της βάσης δεδομένων. Πρόσθεσε ότι, ως εκ τούτου, η Επιτροπή θα πρέπει να εισαγάγει κατάλληλη προειδοποίηση στον ιστότοπο του RAPID. Επιπλέον, κάλεσε τον Διαμεσολαβητή να συμπεράνει ότι η κακοδιοίκηση που είχε εντοπίσει δεν είχε διορθωθεί, διότι δεν μπορούσε να είναι βέβαιος ότι όλα τα προηγούμενα «δελτία τύπου *espresso* » είχαν συμπεριληφθεί στο RAPID. Το μόνο που γνώριζε με βεβαιότητα ήταν ότι τα δύο δελτία τύπου στα οποία είχε αναφερθεί ήταν πλέον διαθέσιμα στη βάση δεδομένων.

Η αξιολόγηση του Διαμεσολαβητή μετά το σχέδιο σύστασής του

112. Ο Διαμεσολαβητής σημειώνει με ικανοποίηση ότι τα δελτία Τύπου στα οποία αναφέρεται ο καταγγέλλων στην καταγγελία του είναι πλέον διαθέσιμα στη βάση δεδομένων RAPID, η οποία προορίζεται να περιέχει « *όλα τα δελτία Τύπου της Επιτροπής από το 1985* ». Σημειώνει επίσης ότι η Επιτροπή αναφέρθηκε στην επιστολή του καταγγέλλοντος « *ταχεία, αλλά ανακριβής* » ως περιγραφή της « *προηγούμενης λειτουργίας* » της βάσης δεδομένων RAPID. Εξ αυτού συνάγει ότι η Επιτροπή εργάζεται ενεργά για την επίτευξη μιας κατάστασης στην οποία όχι μόνο όλα τα προηγούμενα δελτία Τύπου, αλλά και νέα, συμπεριλαμβανομένων των «δελτίων τύπου *espresso* », εισάγονται στη βάση δεδομένων εντός εύλογου χρονικού διαστήματος από τη δημοσίευσή τους. Υπό τις συνθήκες αυτές, ο Διαμεσολαβητής καταλήγει στο συμπέρασμα ότι η Επιτροπή φαίνεται να έχει λάβει μέτρα για να συμμορφωθεί με το σχέδιο σύστασής του σχετικά με το θέμα αυτό.

Ε. Συμπεράσματα

113. Εάν ο Διαμεσολαβητής κρίνει ότι η εμπεριστατωμένη γνώμη που λαμβάνει από θεσμικό όργανο ή οργανισμό ως απάντηση σε σχέδιο σύστασης είναι ικανοποιητική, εξουσιοδοτείται βάσει του άρθρου 3 παράγραφος 7 του καταστατικού του Διαμεσολαβητή να υποβάλει ειδική έκθεση στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο. Η υποβολή ειδικής έκθεσης παρέχει στο Κοινοβούλιο, ως πολιτικό όργανο που αντλεί τη νομιμότητά του από την άμεση εκλογή του από τους πολίτες και διαδραματίζει σημαντικό ρόλο στη συνταγματική τάξη της Ένωσης, τη δυνατότητα να λάβει θέση επί των απόψεων και των συμπερασμάτων του Διαμεσολαβητή.

114. Στην ετήσια έκθεσή του για το 1998, ο Διαμεσολαβητής επισήμανε ότι η δυνατότητα υποβολής ειδικής έκθεσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο έχει ανεκτίμητη αξία για το έργο του. Πρόσθεσε ότι οι ειδικές εκθέσεις δεν θα πρέπει, ωστόσο, να υποβάλλονται πολύ συχνά, και θα πρέπει να υποβάλλονται μόνο σε σχέση με σημαντικά θέματα στα οποία το Κοινοβούλιο είναι σε θέση να αναλάβει δράση για να βοηθήσει τον Διαμεσολαβητή [10] . Η ετήσια έκθεση για το 1998 υποβλήθηκε και εγκρίθηκε από το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

115. Εν προκειμένω, η Επιτροπή δεν ακολούθησε το σχέδιο σύστασης του Διαμεσολαβητή όσον αφορά α) τη δημοσίευση επιστολών στο ενδοδίκτυό της και β) τη διερεύνηση των δυνητικών επιπτώσεων ενός παράλληλου εθνικού συστήματος κατάταξης ορισμένων υψηλόβαθμων υπαλλήλων της.

116. Ενώ το ζήτημα της δημοσίευσης των επιστολών του καταγγέλλοντος στο ενδοδίκτυο της Επιτροπής εγείρει σημαντικά ζητήματα, ο Διαμεσολαβητής επισημαίνει επίσης ότι οι περιστάσεις που οδήγησαν στην παρούσα καταγγελία είναι μάλλον ασυνήθιστες. Η Διαμεσολαβήτρια σημειώνει περαιτέρω ότι η Επιτροπή συμφώνησε τελικά να δημοσιεύσει τουλάχιστον τμήματα δύο από τις σχετικές επιστολές. Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν θεωρεί ότι η πτυχή αυτή δικαιολογεί την υποβολή ειδικής έκθεσης στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο.

117. Το δεύτερο ζήτημα, δηλαδή η άρνηση της Επιτροπής να διερευνήσει τους ισχυρισμούς περί ύπαρξης παράλληλου εθνικού συστήματος κατάταξης για ορισμένους από τους υψηλόβαθμους υπαλλήλους της, το οποίο θα μπορούσε να υπονομεύσει την πίστη τους, θα μπορούσε, κατ' αρχήν, να οδηγήσει σε ειδική έκθεση. Ωστόσο, όπως προαναφέρθηκε, πολλές από τις παραμέτρους του εικαζόμενου συστήματος διαβάθμισης που αναφέρονται στο άρθρο *Spiegel* είναι αβέβαιες και, ως εκ τούτου, δεν είναι σαφές πόσο σοβαρός είναι ο αντίκτυπος του συστήματος (αν όντως υπάρχει). Ως εκ τούτου, η Διαμεσολαβήτρια θεωρεί ότι δεν θα ήταν σκόπιμο να συνταχθεί ειδική έκθεση για το θέμα αυτό.

118. Ωστόσο, ο Διαμεσολαβητής αποστέλλει αντίγραφο της παρούσας απόφασης και περίληψη αυτής στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο προκειμένου να το ενημερώσει για την υπόθεση αυτή και να του δώσει τη δυνατότητα να λάβει όλα τα μέτρα που κρίνει αναγκαία.

119. Ως εκ τούτου, ο Διαμεσολαβητής περατώνει την έρευνά του σχετικά με την εν λόγω καταγγελία με τα ακόλουθα συμπεράσματα και επικριτικές παρατηρήσεις:

α) Αποτελεί ορθή διοικητική πρακτική να αιτιολογούνται οι αποφάσεις μη δημοσίευσης επιστολών προς τον συντάκτη με αναφορά στη δημοσιευμένη συντακτική πολιτική και λαμβανομένων υπόψη των αρχών που εφαρμόζει η εν λόγω πολιτική. Στην προκειμένη περίπτωση, η Επιτροπή αρνήθηκε να δημοσιεύσει στο φόρουμ συζητήσεων στο Intracomm (το ενδοδίκτυο της Επιτροπής) το πλήρες κείμενο των τριών επιστολών που του είχε υποβάλει ο καταγγέλλων (τη δεύτερη έκδοση της επιστολής με τίτλο « *@europa.de* »· την επιστολή με τίτλο « *Made in Germany* »· και η επιστολή με τίτλο « *Ταχεία, αλλά ανακριβής* ») χωρίς να παρέχει επαρκείς αιτιολογήσεις για την άρνησή της να το πράξει. Αυτό ισοδυναμεί με περίπτωση κακοδιοίκησης.

β) Συνιστά ορθή διοικητική πρακτική να διερευνηθούν οι πιθανές επιπτώσεις που μπορεί να έχει ένα σύστημα διαβάθμισης υψηλόβαθμων υπαλλήλων της Επιτροπής που φέρεται ότι διαχειρίζεται η κυβέρνηση κράτους μέλους στην άσκηση των καθηκόντων τους, ιδίως στην ανεξαρτησία, την αμεροληψία και την πίστη τους στην ΕΕ. Εν προκειμένω, η Επιτροπή αρνήθηκε να το πράξει, μολονότι υπήρχαν βάσιμοι λόγοι για την έναρξη μιας τέτοιας έρευνας. Αυτό ισοδυναμεί με περίπτωση κακοδιοίκησης.

γ) Η Επιτροπή έλαβε μέτρα για να συμμορφωθεί με το σχέδιο σύστασης της Διαμεσολαβήτριας να διασφαλίσει ότι όλα τα δελτία Τύπου της είναι διαθέσιμα στον ιστότοπο του RAPID. Ως εκ τούτου, δεν υπάρχουν λόγοι για περαιτέρω έρευνες σχετικά με αυτή την πτυχή της καταγγελίας.

Ο καταγγέλλων και η Επιτροπή θα ενημερωθούν για την απόφαση αυτή.

Π. Νικηφόρος Διαμαντούρος

Στρασβούργο, 17 Δεκεμβρίου 2012

[1] http://www.timesonline.co.uk/tol/news/politics/article4692906.ece [Σύνδεσμος]

[2] http://www.spiegel.de/politik/ausland/0,1518,577597-2,00.html [Σύνδεσμος]

[3] Μετάφραση του πρωτοτύπου της γαλλικής έκδοσης από το Γραφείο του Ευρωπαίου Διαμεσολαβητή.

[4] Υπόθεση F-80/08 *Wenig κατά Επιτροπής* , απόφαση της 30ής Νοεμβρίου 2009, που δεν έχει ακόμη δημοσιευθεί στη Συλλογή, σκέψη 68.

[5] Υπόθεση Allenet de Ribemont κατά Γαλλίας, απόφαση της 10ης Φεβρουαρίου 1995 (σειρά αριθ. 308, σκέψη 38).

[6] Υπόθεση F-80/08, προπαρατεθείσα στην υποσημείωση 4, σκέψεις 11 και 69.

[7] http://europa.eu/rapid/searchAction.do [Σύνδεσμος]

[8] http://europa.eu/rapid/showInformation.do?pageName=about [Σύνδεσμος]

[9] Το παρόν δελτίο Τύπου ήταν διαθέσιμο στον ιστότοπο της τότε Επιτρόπου Υγείας Ανδρούλλας Βασιλείου. Ενώ ο τίτλος του δελτίου Τύπου και ο σύνδεσμος προς το έγγραφο pdf εξακολουθούν να υπάρχουν στη διεύθυνση http://ec.europa.eu/dgs/health_consumer/dyna/vassiliou/press_releases.cfm , ο [Σύνδεσμος] σύνδεσμος οδηγεί στη σελίδα ευρετηρίου για την Επιτροπή Barroso I, η οποία, σύμφωνα με ετικέτα στην κορυφή της σελίδας αυτής, αρχειοθετήθηκε στις 16 Φεβρουαρίου 2010.

[10] Ετήσια έκθεση για το 1998, σελίδες 27-28.